

NHỮNG NGÀY TRỜI TRÊN ĐẤT

Mục Sư Nguyễn Văn Huệ

Vậy, nếu các ngươi chăm chỉ nghe các điều răn ta truyền cho các ngươi ngày nay, hết lòng hết ý kính mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi, và phục sự Ngài, Thì ta sẽ cho mưa mùa thu và mưa mùa xuân xuống thuận thì tại trong xứ các ngươi; ngươi sẽ thu góp ngũ cốc, rượu, và dầu của ngươi. Ta cũng sẽ khiến đồng ruộng ngươi sanh cỏ cho súc vật ngươi; ngươi sẽ ăn và được no nê. Các ngươi khá cẩn thận, kéo lòng mình bị dụ dỗ, xây bỏ Chúa, mà hầu việc các thần khác, và quì lạy trước mặt chúng nó chẳng; e con thanh nộ của Đức Giê-hô-va sẽ phùng lên cùng các ngươi, Ngài đóng các tầng trời lại, nên nổi chẳng có mưa nữa, đất không sanh sản: như vậy, các ngươi sẽ vội chết mất trong xứ tốt tươi này, là xứ mà Đức Giê-hô-va ban cho các ngươi.

Vậy, hãy cất đề trong lòng và trong trí mình những lời ta nói cùng các ngươi, đeo nó như một dấu nơi tay, như một ấn chỉ giữa hai con mắt. Hãy dạy nó lại cho con cái mình, nói đến hoặc khi ngươi ngồi ở trong nhà hay là đi đường, hoặc khi ngươi nằm hay là chỗi dậy. Cũng phải ghi các lời ấy trên cột nhà và trên cửa mình, hầu cho những ngày của các ngươi và của con cái các ngươi được nhiều thêm trong xứ mà Đức Giê-hô-va đã thề ban cho tổ phụ các ngươi, *y như những ngày của trời ở trên đất*. Vì nhược bằng các ngươi cẩn thận gìn giữ hết thảy điều răn này mà ta truyền cho các ngươi phải làm lấy, kính mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời các ngươi, đi theo các đạo Ngài, và trú mến Ngài, thì Đức Giê-hô-va sẽ đuổi những dân tộc này ra khỏi trước mặt các ngươi, khiến các ngươi thắng được dân tộc lớn và mạnh hơn mình. Phàm nơi nào bàn chân các ngươi sẽ đạp đến, đều thuộc về các ngươi. Giới hạn các ngươi sẽ chạy từ đồng vắng tới Li-ban, từ sông Ô-phơ-rát đến biển tây. Chẳng ai đứng nổi được trước mặt các ngươi; Giê-hô-va Đức Chúa Trời các ngươi sẽ rải sự kinh khủng và sợ hãi trong khắp xứ các ngươi sẽ đạp chân lên, y như Ngài đã phán. Phục Truyền 11:13-25

1

THỜI NIÊN THIẾU CỦA TÔI

Bạn có bao giờ nghĩ đến những ngày trời trên đất hay không?

Bạn có đang được Đức Chúa Trời dẫn dắt và bảo vệ hằng ngày trên mặt đất này không?

Bạn có thể nói, "Tôi đang sống những ngày trời trên đất" hay không?

Tôi biết mình đang sống những ngày trời trên đất. Tôi đang sống những ngày tháng có ý nghĩa. Những ngày tháng của đời sống đức tin, những ngày ở trọ, làm người lữ hành trên đất. Đời sống tôi gắn liền với một Người. Một Người duy nhất. Đó là Chúa Giê-su. Tôi gọi Ngài là Chúa Cứu Thế.

Tôi cảm tạ ơn Chúa vì tôi đã được chọn làm người đầy tớ của Chúa. Tôi biết Chúa, tôi tin Chúa, tôi yêu Chúa và tôi phục vụ kế hoạch của Chúa. Tôi biết Chúa yêu dân tộc Việt giống như Chúa yêu các dân tộc khác. Chúa muốn cứu rỗi và dùng người Việt để góp phần mở rộng vương quốc của Ngài. Chúa muốn các dân tộc tôn vinh thờ phượng Ngài. Chúa muốn chuẩn bị để nhiều người Việt được ở với Ngài. Chúa muốn đem nhiều người Việt cũng như nhiều dân tộc khác đến sống với Ngài trên thiên đàng. Từ chết đến sống, từ đất đến trời. Một kế hoạch to lớn nhất. Một kế hoạch tuyệt vời như vậy đã làm say mê lòng người của các dân tộc ở các châu lục, ở Châu Mỹ, ở Châu Âu, ở Châu Úc, ở Châu Phi, ở Hàn Quốc, ở Phi-lật-tân...

Ở Mỹ nhiều năm, tôi vẫn thấy mình thiếu hụt. Thiếu kiến thức. Kiến thức của nhân loại gia tăng nhanh chóng và không ngừng. Tôi cảm thấy mình chậm lại và mù mờ lạc hậu trước những tiến bộ của khoa học kỹ thuật. Chỉ cần nghĩ đến cái điện thoại cầm tay, cái computer, cái máy chụp hình, cái TV, cái xe hơi, cái máy chỉ đường. Cái gì cũng cần học mới để biết sử dụng. Tôi thấy những rừng sách, những trường học, những nhà thờ, những thư viện đầy sách, không một ai dù tài giỏi đến mấy có thể đọc hết các sách đã xuất bản. Tôi thấy những hệ thống tư tưởng, lý thuyết, triết thuyết, chủ thuyết. Tôi thấy những tác giả, những giáo sư học giả giỏi nhất đang bàn luận, bàn cãi về niềm hy vọng của loài người. Các vấn đề muôn thuở của loài người. Cá nhân, tập thể. Con người từ đâu đến và sẽ đi về đâu? Mục đích loài người sống để làm gì?

Tôi nghe Tổng Thống Mỹ Donald Trump nói, "Ở Mỹ chúng ta không thờ chính phủ, chúng ta đang thờ Đức Chúa Trời."

Ở Mỹ tôi nghe nói đến mấy chữ *Reached* và *Unreached*. Người Mỹ xem đây là cái nhìn của Hội Thánh về các nhóm người. *Reached* là nhóm người đã tin Chúa, *Unreached* là nhóm người chưa tin Chúa. Thế giới chỉ có hai hạng người. Được cứu hay bị hư mất. Được sống hay bị chết. Được đi lên hay đang đi xuống. Tuổi tác càng tăng càng làm cho tôi quan tâm đến niềm hy vọng duy nhất của loài người. Tôi nghĩ đến thể xác và linh hồn. Vật chất và tinh thần. Nan đề và giải pháp. Tôi thấy thế giới chỉ có một nan đề và thế giới chỉ có một giải pháp.

Mục Sư Haddon Robinson đã từng nói, "Mọi người mà bạn gặp đều sẽ sống đời đời. Điều khác biệt chỉ là người đó sẽ sống nơi nào. Bạn đang làm gì để tạo nên sự khác biệt đó?" Tôi hiểu câu này là mọi người đều sẽ sống đời đời, hoặc sẽ sống đời đời trên thiên đàng hay sống đời đời dưới hỏa ngục. Tôi tin đây là sự thật và tôi muốn người Việt biết rõ sự thật này. Tôi sẽ làm gì đây để giúp những người thân của tôi biết chắc họ sẽ sống nơi nào. Nếu mọi người Việt đều biết rõ kết cuộc này, có lẽ họ sẽ quyết định sống khác hơn với lối sống hôm nay.

Tôi tha thiết muốn nhiều người Việt Nam ở Bắc, ở Trung, ở Nam, và các Việt Kiều ở Mỹ và ở các nước khác trên thế giới quan tâm đến số phận của linh hồn mình. Chúng ta không phải tình cờ đến thế gian này và chúng ta cũng sẽ không tình cờ ra đi. Tôi hy vọng chính bạn, người đang đọc sách này, sẽ được Chúa Thánh Linh cảm động để thấy và chọn được hướng đi của linh hồn

mình. Nhờ đó, bạn có thể biết chắc mình sẽ đi về đâu. Hãy biết chắc ngay hôm nay, đừng đợi đến ngày mai.

Chúng ta hãy bắt đầu...

TÔI MUỐN ĐẠT ĐIỀU TRƯỚC HẾT LÊN TRÊN HẾT

Hãy nghe lời dạy của Chúa Giê-su.

"Vì vậy, Ta phán với các con: Đừng vì mạng sống mà lo phải ăn gì, uống gì; đừng vì thân thể mà lo phải mặc gì. Mạng sống không quý trọng hơn thức ăn sao, thân thể không quý trọng hơn quần áo sao? Hãy xem loài chim trời: không gieo, không gặt, không tích trữ vào kho, nhưng Cha các con trên trời vẫn nuôi chúng. Các con lại chẳng quý trọng hơn loài chim sao? Hơn nữa, có ai trong các con nhờ lo lắng mà làm cho cuộc đời mình dài thêm một khoảnh khắc không? Còn về quần áo, sao các con lo lắng làm gì? Hãy ngắm xem những hoa huệ ngoài đồng mọc lên thể nào; chúng chẳng làm lụng khó nhọc, cũng không kéo chỉ; nhưng Ta bảo các con, dù vua Sa-lô-môn sang trọng đến đâu, cũng không được mặc đẹp như một trong các bông hoa này. Vậy, hỡi những kẻ ít đức tin kia, nếu hoa cỏ ngoài đồng, nay còn sống, mai bị ném vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho chúng mặc đẹp như thế, huống chi là các con? Vì vậy, đừng lo lắng mà tự hỏi: 'Chúng ta sẽ ăn gì?' 'Uống gì?' 'Mặc gì?' Vì tất cả những điều này các dân ngoại vẫn tìm kiếm, và Cha các con ở trên trời đã biết mọi nhu cầu của các con. ***Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm vương quốc Đức Chúa Trời và sự công chính của Ngài, thì Ngài sẽ ban cho các con mọi điều ấy nữa.*** Vậy, chớ lo lắng về ngày mai; vì ngày mai sẽ tự lo cho ngày mai. Sự nhọc nhằn ngày nào đủ cho ngày ấy. Ma-thi-ơ 6: 25-34.

Hãy cùng tôi nghe tiếng của Chúa Giê-su và lời của Ngài. Tôi tin Kinh Thánh, quyển sách duy nhất được gọi là Lời Chúa dành riêng cho bạn và cho tôi để học, để đọc, để áp dụng và để truyền bá. Hãy sống với Chúa Giê-su. Hãy sống với Kinh Thánh. Nhờ Kinh Thánh tôi biết được điều trước hết tôi cần tìm kiếm. Không có Kinh Thánh tôi giống như người mù, quờ quạng trong bóng tối.

Theo Kinh Thánh, để dựng nên thế giới, vũ trụ, Chúa chỉ cần dùng tiếng nói, Chúa phán thì mọi vật liền có. Nhưng để tạo dựng loài người và để cứu rỗi loài người, chính Chúa đã đích thân làm việc sáng tạo và việc cứu rỗi của Ngài. Chúa đã dùng lời nói, dùng phép lạ, dùng thiên nhiên, dùng thiên sứ, dùng người, Chúa cũng dùng không gian, thời gian. Chúa dùng nước lụt, Chúa dùng thiên tai. Chúa cho phép loài người tản lạc ra khắp cả thế giới. Chúa chọn dân tộc Israel để ban phước và để dùng Israel làm nguồn phước cho các dân tộc. Chúa cho phép dân Do Thái bị lằm than trong ách nô lệ trải qua hơn 400 năm để họ biết kêu cầu Chúa và Chúa đã sai Môi-se, một người Do Thái, đến cứu. Chúa đã ban sai Con Một của Ngài đến thế gian để chịu chết trên thập tự giá. Chúa truyền cho các môn đồ đem tin lành cứu rỗi đến khắp thế giới. Và Chúa đã để cho 1900 năm trôi qua mới sai người Mỹ đến cứu người Việt Nam. Bây giờ Chúa lại sai tôi. Chúa đang làm việc như vậy của Ngài trên quê hương tôi. Chúa gieo giống, Chúa chờ đợi. Tôi cũng gieo giống và chờ đợi với Ngài. Tôi được thúc đẩy bởi tình thương của Chúa. Tôi sống đức tin. Tôi sống yêu thương. Tôi sống hy vọng.

Tôi đang làm việc Chúa truyền như người con làm việc cha giao, như học trò làm việc của thầy truyền dạy.

Tôi tin có đời này và có đời sau. Tôi tin có thưởng và có phạt. Tôi tin có thiên đàng và có hỏa ngục. Tôi tin linh hồn người sống mãi, dù sống mãi ở thiên đàng hay sống mãi ở hỏa ngục. Theo như đã định cho loài người, ai nấy sẽ chết một lần rồi sau đó sẽ chịu phán xét. Linh hồn sống mãi nên linh hồn sẽ châu Trời và chịu Trời phán xét. Tôi tin ngày Chúa tính sổ. Tôi tin ngày hết thấy nhân loại sẽ châu Trời.

Nhờ Kinh Thánh tôi biết trước nhất tôi phải làm gì? Tôi phải tìm kiếm Nước Trời và sự công chính của Đức Chúa Trời.

Bạn có biết Nước Trời là gì và sự công chính của Đức Chúa Trời là gì không?

Mời bạn cùng đọc quyển sách CHÚNG TÔI TIN. Tác giả: RANDY FRAZEE, General Editor, BELIEVE *Student Edition*, Zondervan, 2015. Sách do VMI dịch và phát hành.

TÔI CÓ THÂN THỂ

Từ khi có ý thức về mình, về gia đình, về bà con, về quê hương đất nước và về thế giới tôi đang sống, tôi đã ý thức về Trời và cảm ơn Trời. Trời mà người Việt nôm na gọi là Ông Trời đã trở nên gần gũi với tôi. Từ thói quen gọi Trời Oi! nhắc đến Ông Trời, tôi nhận biết về Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Hóa tối cao của vũ trụ. Tôi nghĩ đến Ông Trời trong ý niệm của người Việt chịu ảnh hưởng của các tôn giáo Á Đông và Đức Chúa Trời toàn năng, toàn tri, toàn thiện, toàn tại của Kinh Thánh. Đức Chúa Trời trong Kinh Thánh là chân, là thiện, là mỹ khác với những suy nghĩ bình thường của các triết lý tôn giáo đời này. Đức Chúa Trời trong Kinh Thánh đã trở thành Cha, thành Chúa, thành Đấng Cứu Thế của đời sống tôi. Mọi liên hệ với Đức Chúa Trời tối thượng, thiêng liêng nhất đã gắn liền với từng hơi thở, nếp nghĩ, lời nói, việc làm, đôi tai, đôi mắt, cái miệng cái lưỡi, bàn tay, bàn chân, khối óc, cái nhìn, câu hát, nụ cười, tiếng khóc và mọi sinh hoạt trong đời sống hằng ngày của tôi.

Tôi nghĩ đến thân thể xinh đẹp kỳ diệu, tôi nghĩ đến sự sống Trời ban. Trong thân thể này, tôi để ý thấy phần tôi không thấy được là quan trọng hơn phần tôi thấy được. Có thể nói linh hồn quý hơn thân xác. Thân thể chỉ thi hành sự điều khiển của linh hồn. Thỉnh thoảng tôi nhìn vào đôi bàn tay và suy nghĩ đến sự hữu dụng và cần thiết của bàn tay. Với bàn tay này, tôi có thể viết, đánh máy, cầm đũa, cầm chén, rửa mặt, cầm chổi quét nhà và tôi có thể lái xe... Trên bàn tay tôi có móng tay, thật lạ lùng, móng tay âm thầm liên tục mọc dài ra, thỉnh thoảng tôi cắt bớt móng tay. Tôi cảm ơn Trời vì nhờ Trời nhiều gia đình người Việt ở Mỹ đang sống và làm giàu nhờ công việc làm đẹp móng tay. Tôi nghĩ đến nghề nail đã giúp nhiều người Việt Nam có tiền nuôi con, mua nhà, mua xe, có tiền gởi giữ ở Ngân hàng, có tiền gởi về giúp thân nhân ở quê hương. Tôi nghĩ đến bàn chân giúp tôi đi lại, đi gần đi xa. Rồi tôi nghĩ đến bộ óc không thấy được, chính bộ óc đó đã điều khiển đôi chân này. Nếu chỉ có đôi chân như các thú vật có chân, có cả 4 chân, nhưng không có bộ óc con người, thì tôi không thể đi từ Việt Nam qua Mỹ và từ Mỹ tôi có thể đi khắp cả thế giới.

TÔI CÓ LINH HỒN

Nhờ ơn Chúa tôi có linh hồn bất tử. Linh hồn bao gồm hồn và linh. Linh hồn chính là hình ảnh của Đức Chúa Trời trong mỗi đời sống con người. Nhờ có linh hồn tôi thấy mình có giá trị. Tôi có ý thức về Trời. Tôi có ý thức về đời này và đời sau. Tôi có óc sáng tạo, tôi nằm mơ, tôi làm thơ. Tôi suy nghĩ về phần thưởng, về kỷ luật tâm linh, về ngày phán xét tương lai. Chúa Giê-su nhắc nhở, "Nếu được cả thiên hạ mà mất linh hồn thì có ích gì, lấy chi mà đổi lại linh hồn?"

Nước Trời là tấm lòng của những con người có Trời làm vua, làm chủ, làm cha.

Ý niệm đầu tiên của một người về Đức Chúa Trời là điều quan trọng nhất đối với người đó.

TÔI CÓ QUÊ HƯƠNG

Quê hương tôi muốn nói là cội nguồn, là cha mẹ, ông bà, làng xóm, màu da, tiếng nói, truyền thống, văn hóa, bạn bè, làng xóm. Là mái nhà tranh, là con đò, là dòng sông, bãi biển, cây dừa, cây tre, cây lúa, trái đậu phụng, củ khoai lang, củ khoai môn, chiếc thuyền, cái thúng, mái nhà ngói, con chó, con mèo, con heo, tấm lưới, cái cần câu, cái cối xay, cái áo, cái quần, đôi dép, đôi đũa, cái muông, cái nôi, cái son, cái chày giã gạo, cái bếp, cái chén, cái nôi. Những vật tầm thường bỗng hóa thân thương, gần gũi, cần thiết. Tôi muốn nói về quê hương dưới đất. Nơi tôi được sinh ra và lớn lên. Nơi Chúa chọn tôi làm người Việt Nam da vàng, mũi thấp, tóc đen, mắt nâu. Nguồn cội. Người Do Thái luôn nhắc đến tổ phụ của họ là Áp-ra-ham. Y-sác, Gia-cóp... những người đầu tiên đã làm nên lịch sử dân tộc Do Thái trên thế giới. Còn tôi, tôi chưa biết nhắc đến tổ phụ Việt Nam của tôi là ai, những người đã làm gì trong quá khứ tồn đọng trong tôi. Tôi chỉ nhớ rõ đến cha mẹ, ông bà, một số những người bà con. Gia đình tôi không giống như người Do Thái có gia phả, có lễ cắt bì, có truyền thống đặt tên con vào ngày thứ tám, có các lễ trọng như Lễ Vượt Qua, Lễ Ngũ Tuần, Lễ lều tạm. Tôi lớn lên như một người dân nói tiếng Quảng Nam, nhớ đêm giao thừa và ngày Tết hằng năm. Tôi nhớ rõ nhiều hơn là được sinh ra trong một gia đình thờ Đức Chúa Trời, một tín hữu Tin Lành giữa những người bà con chỉ biết thờ cúng ông bà, Ông Thiên và nay cũng trở nên tín hữu Tin Lành rồi. Tôi nhớ những ngày Chúa Nhật, ngày Lễ Kỷ Niệm Chúa Giáng Sinh, ngày Lễ Phục Sinh. Ngày tôi được làm lễ báp-têm dưới sông, không phải là sông Giô-đanh nhưng là sông Trường Giang. Phải tồn đến 50 năm trôi qua, chúng ta mới có thể nhìn thấy việc Chúa làm. Chúng ta cần thời gian để sống, để từng trải, Chúa vẫn cần thời gian để tự bày tỏ chính mình và giúp chúng ta ý thức được sự dẫn dắt của Ngài đối với cuộc đời của mỗi chúng ta. Chúng ta sống được và còn sống sót là nhờ ơn Trời.

10 tuổi...

TÔI LỚN LÊN TRONG HOÀN CẢNH NGHÈO

Tôi lớn lên ở một thôn xóm nhà quê gần sát biển. Đó là xã Kỳ Phú, quận Tam Kỳ, tỉnh Quảng Nam. Ông bà tôi sinh ra ở đó. Ba tôi sinh ra ở đó. Tôi biết bơi từ nhỏ vì trước nhà tôi là con sông, sau lưng nhà là bãi biển. Tôi nhớ thời niên thiếu, tôi đã được một Mục Sư Tin Lành làm báp-têm thánh tẩy dưới dòng sông trước nhà. Tôi đã vui mừng hơn hồ bơi trên dòng sông đó. Tôi hơn hồ chạy về nhà. Một ý thức mới. Một cuộc đời mới. Suốt thời niên thiếu tôi đã biết câu cá bên bờ sông, bơi tắm nước sông, tôi câu được những con cá rô, cá lóc, cá nạnh. Tôi đã trải qua mấy

mùa nước lụt ở quê hương. Thời ấy tôi sống đơn sơ bình dị gần nhà, gần ruộng, gần sông, gần biển, thanh bình, vô tư giống như những đứa trẻ khác cùng quê.

Làng xóm quê tôi có nhiều nhà tranh. Ít có nhà ngói mái đỏ. Tôi hãnh diện vì ba mẹ tôi khổ cực dành dụm để xây được ngôi nhà ngói. Sống gần biển mà xây được ngôi nhà khang trang là cả một công trình. Ba tôi được chọn bầu làm xã trưởng xã Kỳ Phú, quê tôi. Ba tôi được nhiều người trong xã kính trọng. Ông là người tài hoa. Tôi biết ba tôi là người tri thức, biết làm thơ, biết đọc ngâm những vần điệu ca dao hợp cảnh hợp tình. Tôi tin giá trị của sự di truyền. Tôi tin cha mẹ để phước lại cho con.

Mẹ tôi sống hiền lành, siêng năng, chăm lo việc nhà, nuôi con khôn lớn, giống như bao nhiêu Bà Mẹ Việt Nam. Mẹ tôi tin Chúa và thường cầu nguyện cho chị em chúng tôi. Lời cầu nguyện của các bậc cha mẹ ảnh hưởng lớn đến đời sống con cái. Cha mẹ tôi có đến tám người con, bốn trai bốn gái. Tôi là con trai trưởng nam. Tôi có bà chị gái và người em trai nay đã chết. Ba tôi biết làm nghề đánh cá. Trên biển. Ông còn biết nghề đan rổ tre, xây nhà, làm ghe thúng, đan lưới bắt cá. Mỗi ngày ba tôi cùng mấy người bạn đi biển khiêng ghe từ bờ xuống nước, chèo ghe ra khơi đánh cá, chiều về mọi người cùng ghé vai khiêng ghe lên bờ, không có ghe nào có máy móc cả. Buổi sáng bờ biển vắng tanh, ghe lưới đã ra xa, buổi chiều tấp nập, các bà mẹ ở nhà giờ ra biển đón chồng về. Tôi thấy có những ghe có cá để bán, có những ghe chỉ có đủ cá để ăn. Biển quê tôi là biển ngang, không có hải cảng, tôi thường thấy cá nục, cá ngừ, cá thu. Cá dành làm mắm, đổi gạo, đổi khoai. Quê tôi nghèo, thật nghèo. Quanh năm không có nghề nghiệp gì khác hơn là làm nông, làm biển. Tôi không thấy có một nhà máy hay kỹ nghệ công nghiệp nào. Các đời trước ở quê tôi dân chúng có lẽ cũng chỉ sống với ruộng vườn, sông biển quanh năm... Cả ngàn đời qua đi, dân tộc Việt Nam nghèo thiếu đã không thấy hướng đi và hy vọng.

Tôi suy nghĩ...

Nếu không có đạo Chúa truyền đến Việt Nam, gia đình tôi sẽ ra sao?

Làm sao sống được trên thế gian mà không nhờ ơn Chúa?

Không nhờ ơn Chúa, làm sao có hy vọng tương lai?

Di sản quý báu nhất cha mẹ tôi để lại cho tôi không phải là tiền bạc, danh tiếng, nhà cửa, xe cộ nhưng là đức tin. Cha mẹ tôi và ông bà tôi đều tin thờ Chúa. Dòng họ nội ngoại của tôi đã biết tin thờ Đức Chúa Trời Ba Ngôi của Đạo Tin Lành. Quyền Kinh Thánh mà cả nhà tôi ham đọc là tài sản của Hội Thánh Tin Lành Việt Nam được in theo bản dịch năm 1925. Tôi lớn lên trong không khí gia đình của Hội Thánh Tin Lành. Dòng họ của tôi có đến 12 người làm chức Mục Sư. Thân nhân nội ngoại của tôi đều có thể nói như người Mỹ đã nói: "IN GOD WE TRUST." Tôi dịch sang tiếng Việt câu này là "CHÚNG TÔI THỜ TRỜI." Trong khi dân chúng xung quanh chỉ biết thờ cúng ông bà, thần tượng, ông bà cha mẹ tôi lại sống đạo như con cá ngược dòng. Cả nhà tôi tin Chúa, thờ Trời. May mà bản tính dân tộc Việt hiền hòa, có văn hóa nhân bản, không quá khích, không cuồng tín, không kỳ thị tôn giáo, nhờ đó bày chiên nhỏ của Chúa ở làng quê tôi vẫn được bình an. Không có kỳ thị hay bắt bớ tôn giáo. Người Việt biết thờ Trời được như gia đình tôi đúng là nhờ ơn Chúa chọn. Có một quyển sách tôi đọc mang tên "Chosen But Free". Chúa đã chọn tôi và tôi được tự do chọn Chúa.

Tôi sung sướng vì được Trời thương, Trời chọn, Trời dùng. Tôi hãnh diện về truyền thống thờ Trời của gia đình tôi. Tôi được ơn Trời dẫn dắt và phù hộ ngay từ thời niên thiếu. Tôi được đi nhà thờ, được đọc Kinh Thánh, được hát thánh ca, được cầu nguyện với Chúa. Nhờ ơn Trời tôi đã học thuộc nhiều câu Kinh Thánh, sớm biết những câu chuyện lịch sử của dân thánh Israel. Tổ phụ của dân Israel là người đầu tiên phát hiện chỉ có một Đức Chúa Trời. Nhờ biết Kinh Thánh từ nhỏ tôi đã tham gia lãnh đạo các lớp học thiếu nhi, lớp học Trường Chúa Nhật, và cũng sớm góp công xây cất nhà thờ ở quê tôi. Cảm ơn Chúa về những thầy Truyền Đạo, những vị Mục Sư, những chấp sự, trưởng lão làm gương. Tôi đã sớm bắt đầu biết sống những ngày trời trên đất.

Tôi học thuộc lòng những câu Kinh Thánh quan trọng. Tôi yêu thích những nhân vật anh hùng trong Kinh Thánh. Tôi yêu mến những chuyện tích lạ lùng trong Kinh Thánh, những phép lạ, những lời tiên tri ứng nghiệm, những bài giảng của lịch sử. Tôi thích những nhân vật lừng danh như Áp-ra-ham, Y-sác, Gia-cốp, Giô-sép, Môi-se, Giô-suê, Sam-sôn, Đa-vít, Ru-tơ, Ê-xơ-tê, Đa-ni-ên... Đây là những nhân vật lớn thời Cựu Ước. Tôi yêu thích Chúa Giê-su vì Chúa thương thiếu nhi. Chúa bảo người lớn đừng cấm cản trẻ em đến cùng Chúa. Vì Chúa yêu thiếu nhi, nên tôi biết Chúa yêu tôi, bình vực tôi. Tôi thích Chúa Giê-su vì Ngài đã tuyển chọn các môn đồ và dắt họ theo Ngài. Chúa Giê-su đã làm phép lạ chữa lành bệnh tật, Chúa đuổi quỷ, trừ tà ma, Chúa điều khiển thiên nhiên, Chúa dạy dỗ dân chúng kéo theo Ngài. Chúa nói, Chúa làm như một Ông Trời đang sống giữa thế gian. Chúa thay đổi đời sống nhiều người tin cậy Ngài. Nhiều người yêu Chúa nhưng cũng có kẻ ghét Ngài, phản Ngài, giết Ngài. Chúa biết trước Ngài sẽ chịu chết treo trên thập tự giá. Chúa chịu hy sinh. Tôi luôn theo dõi cuộc đời những người theo Chúa như Phi-e-rơ, Giăng, Phao-lô. Tôi cảm phục những nhà truyền đạo dám chết vì Chúa như Ê-tiên, trong tiếng Mỹ gọi ông là Stephen. Tôi đã chọn tên tiếng Mỹ của tôi là Stephen Hue Nguyen.

Theo thời gian, tôi đã kinh nghiệm cuộc sống mà người xưa gọi đó là "thiên lộ lịch trình" trải qua nhiều cảnh ngộ khác nhau, từ nghèo đến giàu, từ khổ đến sướng, từ nô lệ đến tự do, từ lo âu đến bình an. Tôi thích hát bài thánh ca, "Một người bạn đường thân mật, một bạn đường yêu dấu, ở luôn bên cạnh tôi, chính là Giê-su. Luôn đi bên cạnh tôi là Cứu Chúa Giê-su, luôn đi bên cạnh tôi Chúa ban niềm vui. Bao nhiêu ô tội tôi, Chúa đã xóa bỏ rồi, yêu thương tôi trọn đời là Cứu Chúa Giê-su..."

TÔI HAM ĐI HỌC

Tôi may mắn được cha mẹ cho đi học, học cấp 1 ở làng, học cấp 2 trường tiểu học, rồi học cấp 3 Trung Học ở trường tư do người Công Giáo sáng lập và dạy dỗ. Hồi nhỏ tôi học kém môn Toán nên không thi đậu được vào trường công lập và đành xin học trường tư. Có nhiều lần tôi thiếu học phí phải bị trường kêu lên cảnh cáo. Tôi kiên trì theo học. Tôi tiếp tục học và sống được nhờ tình thương của gia đình và bà con. Tôi kinh nghiệm ý nghĩa của câu nói, "Một giọt máu đào hơn ao nước lã." Tôi biết ơn một người bà con đã giúp tôi ăn học khi xa nhà. Hoàn cảnh tị nạn chiến tranh, tị nạn bão lụt, gia đình tôi dời nhà từ xã ra quận rồi từ quận ra thành phố. Tôi theo gia đình đi từ xã Kỳ Phú đến quận Tam Kỳ rồi sau đó đến thành phố Đà Nẵng, quê ngoại của tôi. Những năm căng thẳng. Thời gian bất ổn. Chiến tranh lan ra khắp nơi. Tôi thấy quân đội Mỹ đến Đà Nẵng. Tôi cố đi học tiếp để có bằng Trung Học phổ thông. Tôi lo lắng cho tương lai. Tôi mơ ước một tương lai khá hơn. Tôi biết Anh Ngữ là chìa khóa mở tương lai. Tôi ghi danh học Anh Ngữ ở Hội Việt Mỹ tại Đà Nẵng. Quyển sách đầu tiên tôi dùng học Anh Ngữ là ENGLISH FOR

TODAY do Lê Bá Kông xuất bản. Thầy giáo vỡ lòng Anh ngữ của tôi là một người Mỹ, nói giọng Mỹ không phải giọng Anh. Thầy đang là một quân cảnh Mỹ (Military Police) tình nguyện đến dạy học vào ban đêm. Vừa học tôi vừa xin đi làm. Tôi được nhận làm thông dịch viên cho quân đội Mỹ. Tôi được lãnh lương, tôi được tăng lương. Tôi có tiền giúp gia đình chút ít, cả nhà ai cũng đi làm. Rồi Tết Mậu Thân lại xảy ra. Ngay giữa thành phố. Người chết, người bị bắt, người bị điều tra. Tôi hoang mang bối rối trước hoàn cảnh đất nước. Tôi có thể được gọi đi quân dịch trong năm. Tôi mơ được vào học Trường Luật, nhưng không ngờ Chúa lại cho tôi đi học Trường Thần Học. Tôi được miễn quân dịch vì lý do tôn giáo.

2

TÔI BƯỚC VÀO ĐỜI

20 tuổi...

TÔI THEO HỌC THẦN HỌC

Biến cố Tết Mậu Thân 1968 xảy ra... với nhiều biến chuyển. Nhiều thanh niên như tôi phải nhập ngũ. Chiến tranh Việt Nam tàn khốc xảy ra với nhiều điều để nói.

Đúng thời điểm của Chúa, năm học mới của Thánh Kinh Thần Học Viện Nhà Trang 1969-70 lại đến. Viện mới mở lớp Cao Đẳng Thần Học phát bằng Cử Nhân (BA). Tôi muốn có bằng Cử Nhân. Chúa đã mở đường rồi. Tôi xin ghi danh học Trường Kinh Thánh. Tôi được học bổng do một Giáo Sĩ người Mỹ, ông Thomas Stebbins, vận động dành cho tôi. Giáo sĩ Stebbins còn được gọi là Tôn Thất Bình là ân nhân của tôi. Tôi được nhận học bổng học 3 năm ở trường. Cũng có năm thanh niên cùng quê Đà Nẵng đã được đi học, được ra tập sự ở các Hội Thánh giống như tôi. Mới học một năm chúng tôi phải ra Hội Thánh để thực tập truyền đạo ở các địa phương, để được hoãn quân dịch. Tôi được bổ đến An Tân, nơi có căn cứ quân sự Chu Lai của quân đội Mỹ. Ở đây tôi góp phần xây tư thất Hội Thánh. Sau một năm tôi được bổ đến Châu Ô, Quảng Ngãi, nơi đã có nhà thờ. Tôi kiêm nhiệm các Hội Thánh nhỏ gần biển là An Cường, Lệ Thủy, Phước Thiện. Đời sống khó khăn nguy hiểm vì chiến tranh tàn phá. Tôi nhớ có lúc phải đi bộ một mình qua vùng lửa đạn để đến với bầy chiên và vẫn được bình an trở về. Tôi nhớ ở đây một năm có đến 3 trận lụt. Nước ngập lên tới tòa giảng nhà thờ. Tôi đã được Chúa che chở trong suốt thời gian chiến tranh. Tôi được biết các Hội Thánh những nơi này đến nay vẫn còn sống sót. Thời gian tôi tính đã 50 năm, các con cái Chúa ở vùng quê này vẫn còn trung tín. Tôi nhớ đến lời hứa của Chúa, "Khá giữ trung tín cho đến chết, rồi ta sẽ ban cho các con mảo triều thiên của sự sống."

Hai năm sau tôi mới được trở về Thần Học Viện học tiếp cho đến ngày tốt nghiệp. Ở Viện tôi dịch sách cho một thầy giáo người Mỹ đang dạy ở trường để có tiền ăn sáng. Rồi tôi được tổ chức Lễ Thành Hôn với cô vợ cùng quê Đà Nẵng. Vợ tôi tên Huyền, đẹp gái, dễ thương, lanh lợi và là con gái út của một Mục Sư người Quảng Nam quá cố. Chúa đã kết hợp chúng tôi nên nghĩa

vợ chồng, xây dựng gia đình mới. Hôn Lễ của chúng tôi được cử hành ngay tại Thần Học Viện Nha Trang, mùa hè năm 1973, một vinh dự hiếm có. Tôi luôn cảm ơn Chúa về những người thân và Hội Thánh của Ngài.

Thánh Kinh Thần Học Viện nằm trên ngọn đồi gần sát thung cảnh Hòn Chông, một nơi có khí hậu tuyệt vời nhất thế giới. Tôi thích nhất là buổi chiều hay buổi sáng được xuống Bãi Dương để tắm biển. Tôi được nâng đỡ nhờ Mục Sư Viện Trưởng Ông Văn Huyền, cũng là người bà con bên ngoại tôi, tôi cũng được khích lệ và tiến bộ nhờ đức độ và tài năng của người thầy giỏi mà tôi yêu mến, là Mục Sư Lê Hoàng Phu, một người sống độc thân giống sứ đồ Phao-lô. Vợ chồng tôi cùng học chung ba năm ở Thần Học Viện. Năm 1974 chúng tôi có con gái đầu lòng sanh ở Chẩn Y Viện Nha Trang. Tôi nhớ có lần được Ban Giáo Sư cho phép tôi đứng dịch bài giảng của một Diễn Giả lớn của Christian and Missionary Alliance đến từ New York (từ Anh Ngữ sang Việt Ngữ). Tôi nhớ đã được chọn đọc Diễn Văn trong ngày lễ tốt nghiệp.

Tôi có nhiều kỷ niệm thật đẹp trong những ngày học tập nội trú và phục vụ ở Viện Thần Học Nha Trang. Tôi thích Thư Viện. Tôi thích đi làm chứng đạo ở các nhà tù. Tôi được mời giảng cho đêm Giáng Sinh dành cho các sinh viên sĩ quan trung tâm Đồng Đế. Tôi thích cảnh trí và khí hậu Nha Trang. Có hàng trăm sinh viên nam nữ cùng học với tôi. Các sinh viên đến từ các nơi khắp miền nam Việt Nam. Tôi thấy mình tiến bộ nhanh chóng và ham thích hầu việc Chúa. Tôi sớm trở thành người ham học, ham đọc, ham viết. Tôi đã viết Tiểu Luận về Công Tác Truyền Giáo Của Hội Thánh Tin lành Việt Nam Cho Các Dân Tộc Thiếu Số. Tôi tốt nghiệp Đại Học. Tôi đã lãnh bằng tốt nghiệp cùng ngày với Mục sư Thái Phước Trường, người sau này đã được bầu làm Hội Trưởng Hội Thánh Tin Lành Việt Nam trong nhiều năm. Sau khi tốt nghiệp tôi được Viện Thần Học cử làm phụ giáo tham gia chương trình Nghiên Cứu Phúc Âm, đem kiến thức Thần Học đến các địa phương. Tôi cũng không ngờ trong trách nhiệm này Chúa đã chuẩn bị kinh nghiệm cho tôi để sau này tôi được tham gia chương trình đào tạo môn đồ của Chúa Giê-su. Tôi thích chương trình đào tạo tại chức giống như Chúa Giê-su đã đào tạo các môn đồ của Ngài.

TÔI SỐNG SỐT SAU CUỘC CHIẾN

Sống trong thời chiến tranh và sống sót sau chiến tranh là một vấn đề. Tôi có những người bạn cùng quê lớn lên với nhau từ thời niên thiếu. Vì chiến tranh mỗi người đi mỗi ngã. Tôi nhớ có mấy người bạn trẻ của tôi đã bỏ vào rừng làm lính du kích chống Mỹ, có mấy người bạn nhập ngũ làm sĩ quan hoặc hạ sĩ quan quân đội VNCH, còn tôi được miễn quân dịch nhờ muốn "làm người lính giỏi" của Đức Chúa Trời. Chiến tranh Việt Nam đã cướp đi mạng sống của nhiều nhân tài. Những người bạn thời niên thiếu của tôi đều mất tích hoặc tử trận, còn tôi thì sống sót và bị đi tù. Tôi có kinh nghiệm đi tù để không còn sợ hãi hay biếng nhác. Chúa đã gìn giữ tôi suốt những năm tháng đi tù, Chúa cũng sẽ gìn giữ tôi trong suốt cuộc đời còn lại của tôi. Ba tôi thường nhắc, "Nhân vi nan, nhân vi nan, tổ nhân nan." Câu này có nghĩa "làm người khó, làm người khó, khó làm người." Tôi nghĩ làm người trai Việt lại rất khó khăn trong thời chiến tranh. Trong thời bình cũng vậy, nếu một người Việt không có Chúa trong lòng thì người ấy chẳng khác nào đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa. Tôi mừng vì là một người Việt biết cầu nguyện, "Lạy Cha chúng con ở trên trời." Bóng cánh của Cha toàn năng trên trời đã che chở tôi và dẫn dắt tôi. Tôi đã có thể thảm nguyện những lời thơ thánh của Thánh Vịnh 23, "Dầu khi tôi đi trong trùng bóng chết, tôi chẳng sợ tai họa nào, vì Chúa ở cùng tôi." Đức Chúa Trời thường cho phép

chiến tranh hay thiên tai bão tố, hạn hán xảy ra để nhắc nhở người dân kính sợ Đức Chúa Trời. Để nhắc cho chúng ta biết ai đang điều khiển thế giới này. "Lại hãy tưởng nhớ Đấng Tạo Hóa trước khi dây bạc đứt, và chén vàng bể, trước khi vò vỡ ra bên suối, và bánh xe gãy ra trên giếng; và bụi tro trở vào đất y như nguyên cũ, và thần linh trở về nơi Đức Chúa Trời, là Đấng đã ban nó."

26 tuổi...

TÔI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ CHÚA KHI CÒN TRẺ

Như một cuốn phim đang quay lại. Thời gian dài 44 năm.

Biến cố tháng Tư năm 1975 đã xảy đến. Lúc đó gia đình nhỏ của tôi đang sống ở Nha Trang. Nhờ được phục vụ cho Viện Thần Học, chúng tôi được cấp nhà ở gần khu nhà của các Giáo Sư. Những ngày cuối chiến tranh thật hỗn loạn, tang tác. Những người lính tìm đường về nhà, những người tị nạn tìm nơi tá túc, các sinh viên lên xe trở về quê, những người dân ở miền Trung vào Nam tìm đường lánh nạn, những người có tiền tìm đến bờ biển thuê ghe đi. Tôi thấy có mấy người cầm súng đi ăn cướp. Dân chúng lo sợ. Cứ đi vào Nam rồi sẽ tính nữa. Có nhiều người may mắn vượt biên. Có những người không may đã chết trên biển, có những phụ nữ bị hải tặc Thái Lan hãm hiếp. Giống như những chiếc ghe mong manh trước biển lớn, dòng người vượt biên không dứt cho đến những năm sau này.

Tôi và gia đình không đi vượt biên được, đành ở lại Việt Nam không biết tương lai thế nào. Cả tháng trời hoang mang đi tới đi lui.

Ngày ngày 1 tháng Năm, năm 1975, tôi được Giáo Hạt Nam Trung Bộ thuộc Hội Thánh Tin Lành Việt Nam bổ nhiệm làm quản nhiệm Hội Thánh Tin Lành Đà Lạt. Thời ấy các tín đồ Tin Lành thường gọi chức Quản Nhiệm là Chủ Tọa Hội Thánh. Một người bạn đã lái chiếc xe Landrover chở gia đình tôi từ Nha Trang lên Đà Lạt. Đường rừng nguy hiểm. Chúng tôi lên đèo xuống dốc, rồi lên đèo. Từ đồng bằng lên cao nguyên. Chuyến đi bình yên. Chúng tôi đến nhà thờ Đà Lạt, không có ai đón, mọi người di tản xa đang lần lượt trở về.

Rồi những ngày hầu việc Chúa tại Đà Lạt thật tuyệt vời, chiến tranh đã hết, gian khổ vẫn còn, nhưng chúng tôi được các tín hữu trong Hội Thánh yêu thương đùm bọc và nâng đỡ. Hội Thánh Đà Lạt người Kinh đã trở thành chỗ dựa tinh thần và niềm hy vọng của hàng ngàn tín hữu người dân tộc Koho và các dân tộc thiểu số khác. Mỗi người, mỗi gia đình, mỗi Hội Thánh đều có chỗ đứng trong chương trình của Chúa giữa thế gian. Ai hầu việc Chúa đều được Chúa tôn quý, nâng đỡ, bảo bọc.

Hội Thánh Tin Lành Đà Lạt đã xây dựng từ thời Pháp thuộc. Đây là ngôi nhà thờ có kiến trúc đẹp nhất Việt Nam nằm trên đồi, gần sát tòa Tỉnh, nhìn xuống thấy được một nửa thành phố mờ sương. Tôi cùng vợ con sống chung ngay tại tư thất Hội Thánh, sát cạnh nhà thờ. Lúc ấy tôi 26 tuổi và vợ chồng tôi có con gái đầu lòng là Vĩnh Ân sinh ở Nha Trang. Chúng tôi sinh thêm được hai con trai nữa ở Đà Lạt, Tuyên sinh năm 1976 và Minh sinh năm 1978. Chúng tôi sống

chung với bà mẹ vợ, một bà Mục Sư góa chồng, ở vậy nuôi con, chịu thương chịu khó, yêu Chúa và hầu việc Chúa âm thầm trung tín trong nhiều năm.

Hằng tuần tôi giảng Kinh Thánh, lúc đó tôi chọn giảng sách Công Vụ Sứ Đồ. Tôi góp phần trấn an lòng dân và ổn định Hội Thánh. Chúng tôi sống đồng cam cộng khổ như các tín hữu khác. Thời kỳ bao cấp. Thiếu hụt. Đi lại khó khăn. Đời sống khổ cực. Thất nghiệp tràn lan. Nhiều người không biết làm gì để sống, có một bà tín hữu đau lòng tự tử. Tôi tham gia làm vườn. Đất xung quanh nhà thờ thích hợp với cây su-su. Tôi trồng cây su su thành giàn, chờ đến mùa mỗi tuần hái trái. Giàn cây su-su ra trái thật nhiều. Tôi ngần ngại khi nghe người ngoại chung quanh thấy tôi chở mấy bao su-su trên xe đạp đẩy ra chợ gần nhà để bán. Trên đường ra chợ, tôi nghe có người kêu lớn, "Thầy ơi, hôm nay su-su giá 5 hào." Lúc đó gạo giá 3 đồng một ký. Tôi không nhớ bán được bao nhiêu ký trái su-su mới mua được mấy ký gạo?

Tôi cũng trồng các chậu hoa lan rừng để cắt hoa đem bán xuất khẩu. Có những người dân tộc hái rễ cây dớn trong rừng đem ra chợ bán. Tôi mua dớn. Các chậu lan trồng có hoa là nhờ rễ dớn. Sáng Chúa nhật người ta thu mua hoa lan, tôi đến giờ giảng ở nhà thờ, con trai tôi phải cắt hoa lan đem ra chợ giao hàng, về nhà trễ giờ nhóm. Tôi cũng đi làm thủ công mỹ nghệ với một số anh chị em trong Hội Thánh. Anh chị Châu Văn Nghiêm (bây giờ đang ở California) là nghệ nhân cưa cắt gỗ, chạm bút lửa, vẽ tranh trên gỗ, đã góp phần lớn để lập tổ hợp thủ công mỹ nghệ Đà Lạt, giúp có công ăn việc làm cho các tín hữu trong Hội Thánh. Càng khổ anh em càng thương nhau hơn. Anh chị em cùng chia sẻ hoàn cảnh như nhau, và càng khổ ai nấy càng trung tín, yêu mến Chúa, nhóm nhau lại gần hơn, nhiều lần hơn.

29 tuổi...

TÔI BỊ BẮT ĐI TỪ "CẢI TẠO"

Có mấy lần Hội Thánh Đà Lạt đã làm đơn xin chính quyền cho phép tôi được tấn phong chức vụ Mục Sư nhưng cả mấy lần đều bị từ chối. Tôi vẫn được mời đi họp với các đại biểu Mặt Trận Tổ Quốc địa phương, tôi được đại diện cho Hội Thánh Tin Lành. Tôi được ngồi chung bàn với các thượng tọa, linh mục. Tôi nhớ đến cha Nguyễn Văn Nhơn ở nhà thờ Chánh Tòa Đà Lạt. Tôi gọi đó là nhà thờ con gà vì có con gà trên đỉnh tháp chuông. Có ai ngờ Linh mục Nhơn ngày đó bây giờ được phong làm Hồng Y và đang phục vụ ở Hà Nội? Chính sách kiểm soát chỗ đứng của người lãnh đạo tôn giáo vẫn còn nghiêm giữ ở Việt Nam. Chính quyền Việt Nam đi theo đường lối toàn trị. Chức Mục Sư phải được chính quyền cho phép và chấp nhận. Ở Việt Nam có lẽ tôi sẽ không bao giờ được phong chức Mục Sư.

Đời sống không ngờ.

Ngày 14 tháng 7 năm 1978 tôi bị bắt giam. Thành linh. Sáng sớm. Cả nhà thờ, tư thất bị bao vây. Có khoảng 30 lính Công An tràn vào lục loại khắp nhà. Tra hỏi. Tịch thu sách vở... Tôi ngồi dưới họng súng, nghe đọc lệnh tam giam 4 tháng, "can tội hoạt động phản cách mạng." Tôi khát nước, đói bụng và được chở đến trại giam thành phố bằng chiếc xe vận tải có mang theo sách vở và đồ dùng bị tịch thu. Dân chúng ở nhà xung quanh dưới đời đứng tụ tập ngược nhìn lên phía nhà thờ ngạc nhiên. Không ai dám đến gần. Bầu không khí băng giá. Nặng nề. Tôi thấy mình

như con chiên bị đưa đến hàng làm thịt. Bất lực. Ngơ ngác. Lúc đó vợ tôi đang mang thai bụng lớn với đứa con út 6 tháng. Tôi nghiệp bầy nhỏ vợ con. Những ngày gian khổ, đói khát, xa gia đình, bỗng nhiên xảy đến. Đà Lạt xứ lạnh, ở trong tù trời càng lạnh.

Tôi bị tạm giam ở Đà Lạt 2 năm và sau đó tôi được tập trung cải tạo ở trại tù Đại Bình (Bảo Lộc, Lâm Đồng) gần 4 năm. Tôi nhớ tất cả thời gian ở tù là 5 năm, 7 tháng 15 ngày. Những ngày lao động dưới họng súng. Những ngày không quên. Bây giờ ngẫm nghĩ, tôi lại thấy Chúa đã đứng đằng sau mọi việc xảy ra. Loài người chỉ là công cụ thi hành chương trình của Chúa. Ở trong tù bao nhiêu câu hỏi tôi đã đặt ra. Tại sao? Tại sao tôi? Một hôm Chúa đã dạy tôi, "Đây là việc ta làm, bây giờ con chưa biết, nhưng về sau con sẽ biết." Đó là lời Chúa nói rất rõ trong quyển sách Tin lành Giăng mà tôi lén lút đọc được. Sự bình an lạ lùng tràn ngập lòng tôi. Chúa đã hiện ra nói với tôi. Ngay trong cảnh tù. Lời Chúa đã làm tôi sống lại, tươi tỉnh, yên tâm chờ đợi. Bây giờ tôi đã biết. Tôi biết Chúa yêu tôi, Chúa có chương trình cho đời sống của tôi. Chúa dùng mọi hoàn cảnh xảy ra để đào tạo tôi trở nên người Chúa muốn dùng. Chúa dùng thời gian dài khổ nạn để rèn luyện và dạy dỗ tôi, dạy dỗ gia đình tôi. Chúa chuẩn bị điều kiện cho tôi để nhờ đó có ngày tôi được tự do, tôi được đi Mỹ.

Khi được trả tự do từ trại tập trung, tôi trở về đoàn tụ với vợ con ở nhà thờ Đà Lạt. Tôi không được phép giảng dạy như trước. Tôi bị quản thúc tại gia. Tôi chịu đựng áp lực lớn để hiến nhà thờ cho chính quyền làm Cung Văn Hóa Thiếu Nhi. Tôi đi trình diện Công An mỗi tuần. 21 ngày liên tục. 21 ngày chỉ nghe một câu hỏi. Nhưng tôi không chịu ký tên hiến nhà thờ. Nhà thờ đâu phải của tôi? Tôi kiên nhẫn chịu đựng chờ đợi và Chúa đã gìn giữ tôi cho đến ngày gia đình tôi được dọn ra khỏi nhà thờ, đến sống ở thành phố Sài Gòn, nơi cách Đà Lạt 300 cây số. Chúa đã thương xót dẫn tôi đi. Tôi muốn tự do và Chúa đã cho tôi được tự do.

Đầu năm 2019, khi Hội Thánh Tin Lành Đà Lạt kỷ niệm 90 năm ngày thành lập, vợ chồng tôi được Hội Thánh bỏ tiền mua vé mời về Đà Lạt dự lễ. Thật vui. Tôi nghĩ nếu ngày đó tôi không giữ được nhà thờ thì bây giờ đời sống tôi sẽ ra sao?

Một người có thể ảnh hưởng nhiều người. Ảnh hưởng tốt hay ảnh hưởng xấu. Tôi đã thành người tự do. Tôi không hối tiếc những năm tháng trôi qua, tôi như con chim từ trong chuồng bay thoát ra ngoài bầu trời xanh lộng gió, tôi cảm ơn Chúa về những kinh nghiệm quý giúp tôi trưởng thành, dày dạn nắng mưa, cứng cáp đôi chân trên thiên lộ đi về nhà Cha. Tôi thích hai chữ HƯỚNG ĐI. Chúa dẫn tôi đi. Tôi đi đúng hướng. Tôi kinh nghiệm đang sống những ngày trời trên đất.

3

TÔI ĐI THEO CHÚA

30 tuổi...

TÔI TIN Ý CHÚA ĐƯỢC NÊN

Tôi nhớ như in. Những năm những tháng.

Tôi nhớ sau khi đi tù về, thân thể tôi vẫn còn nguyên vẹn, khỏe hơn, và tôi muốn đi Mỹ. Nhưng tôi còn bị quản chế, tôi không được đi xa. Cuộc đời không dễ như ước muốn. Chính quyền địa phương không muốn cho tôi đi. Chẳng khác nào vua Pha-ra-ôn không muốn cho dân Do Thái ra đi. Tôi đã tìm cách làm đơn xin đi Mỹ không qua sự ngăn cản của địa phương. Tôi tin sức mạnh thúc đẩy của quốc tế đối với Việt Nam. Chúa đã can thiệp cách âm thầm. Năm 1991, tôi được tin phái đoàn Mỹ mời gia đình tôi đi phỏng vấn ở Sài Gòn. Nhưng không ngờ gia đình tôi bị phái đoàn Mỹ từ khước. Họ nói, tôi không phải là sĩ quan chế độ cũ. Tôi đi tù không phải vì đi lính chế độ Việt Nam Cộng Hòa hay bị bỏ tù vì chiến tranh. Tôi không có đủ điều kiện để đi Mỹ. Gia đình tôi khi mới được gọi phỏng vấn đã hy vọng phần khởi bao nhiêu thì khi bị từ khước trở về nhà thấy buồn bã biết bao nhiêu. Giống như một người bị truy đuổi không lối thoát. Một lần nữa vợ chồng tôi không biết ý Chúa ra sao. Tôi hy vọng Chúa đang chuẩn bị cho phép điều tốt hơn sẽ đến. Chúa yên lặng và tôi cũng yên lặng. Chúa thường không cho chúng ta biết tương lai là vì có lý do. Vì ý Chúa tốt hơn ý người. Chúa muốn chúng ta sống đức tin. Tin cậy và vâng lời Chúa là lẽ sống của người tín hữu. Chờ đợi Chúa sẽ được sức mới. Nương mình trong cánh Chúa sẽ được bình an. Tin cậy và vâng lời Chúa chắc chắn sẽ có tương lai tốt hơn.

Ở lại Sài Gòn, Chúa cho chúng tôi mua được ngôi nhà nhỏ để tạm sống ở thành phố. Nhà tôi ở quận Bình Thạnh. Chúa nuôi gia đình chúng tôi đầy đủ dù không có Hội Thánh trả lương. Tôi dịch sách, tôi thông dịch bài dạy, tôi đi giảng Kinh Thánh cho các Hội Thánh ở thành phố. Tôi có nhiều cơ hội giảng dạy hằng tuần từ nhà thờ này đến nhà thờ khác. Đời sống gia đình tôi dần dần ổn định. Các con tôi trong lứa tuổi thiếu niên được sinh hoạt ổn định tại Hội Thánh Gia Định, Bình Thạnh.

TÔI THAM GIA MỞ LỚP HỌC THẦN HỌC

Giai đoạn này tôi gọi là "thời kỳ làm chui." Chúa thúc giục làm. Không phép tắc, không tài chánh, chỉ có tấm lòng. Chúa đã ban phước, Chúa đã bảo vệ. Có một cặp vợ chồng người Hàn Quốc tên là Inho Lee đã đến Việt Nam khoảng năm 1990 để dự phần truyền giáo cho người Việt. Ông bà từng sống ở California và đã dâng mình cho Chúa để đến Việt Nam. Ông bà đi nhà thờ Gia Định, và ông đã gặp con gái tôi để nhờ dạy tiếng Việt. Qua mối liên hệ này tôi đã nhận lời giúp đỡ chức vụ của ông bà. Điều tôi không bao giờ ngờ được là qua sự tài trợ của Hội Thánh Hàn Quốc, tôi cùng ông Lee đã giúp mở được mấy khóa học Thần Học lấy tên Khóa Học Ân Điển. Sau này tôi mới biết Ân Điển là tên Hội Thánh sai phái của ông. Lúc này Chúa Thánh Linh đang thăm viếng Hội Thánh Việt Nam. Thời thập niên 1990. Nhiều người trẻ hăng say tìm kiếm Chúa, dâng mình hầu việc Chúa, nhưng không có trường dạy, không có cơ hội đào tạo công khai. Nhu cầu huấn luyện lén lút nảy sinh. Và chúng tôi đã dấn thân, âm thầm làm việc đào tạo người cho Chúa giữ lúc khó khăn. Chúng tôi thay đổi nhiều chỗ học khác nhau. Chúng tôi hết lòng nhờ cậy Chúa để làm việc Chúa giao. Dầu không công khai hình thức nhưng công việc huấn luyện đã có kết quả, sau mấy khóa học Thần Học như vậy, một số anh chị em tín hữu đã được trang bị phần thần học căn bản. Anh em hăng hái đi ra tìm tín hữu lập nhóm, các nhóm Hội Thánh tư gia thành hình. Tôi không ngờ những thanh niên tham gia các khóa học này đã trở thành những người lãnh đạo của các nhóm Hội Thánh tư gia phát triển và tồn tại cho đến ngày nay. Tôi có thể

kể tên một số vị Mục Sư lãnh đạo Chúa đang dùng ở Việt Nam. Tôi nhớ đến Mục Sư Khoa, Mục Sư Hiền, Mục Sư Thanh, Mục Sư Đức...

Sau này ở Việt Nam tôi còn có dịp hiệp tác với các Mục Sư Huy, Mục Sư Đạt, Mục Sư Cường, Mục Sư Hôn, Mục Sư Thông, Mục Sư Giám...

Thời gian trôi qua...

TÔI TRỞ THÀNH NGƯỜI TỰ DO

Tự do là vốn quý nhất Chúa đã ban cho tôi. Nhờ ơn Chúa, Chúa đã giải phóng tôi khỏi mọi ách nô lệ của trần gian. Bây giờ tôi đã hiểu hai chữ tự do. Tôi muốn nói về một thứ tự do tâm linh mà Kinh Thánh đã nói đến. Đó là thứ tự do nhờ Chúa mang đến. Tôi nghĩ đến sự tự do thật trong Chúa. Khi sinh ra đời, loài người đã là người nô lệ. Nô lệ cho bản tính xác thịt, nô lệ cho các nhu cầu ham muốn của thân thể. Loài người còn làm nô lệ cho tội lỗi, nô lệ cho Satan, nô lệ cho truyền thống, nô lệ cho luật pháp đời, nô lệ cho luật pháp của tôn giáo. Mỗi người cần được Chúa giải phóng. Chúa đã giải phóng chúng ta bằng sự hy sinh của chính Ngài. Chúa đã chịu mất tự do để chúng ta được tự do. Chúa đã chịu chết để chúng ta được sống.

Tôi nhớ trong thời Cựu Ước, Đức Chúa Trời đã đem lại tự do cho người dân Do Thái. Khi công bố 10 điều răn, Đức Chúa Trời nói đến chương trình giải phóng dân Do Thái khỏi ách nô lệ của Đế Quốc Ai-cập. Đây chính là mô hình của sự giải phóng tâm linh mà loài người đang cần. Muốn được tự do chúng ta cần một sức mạnh bên ngoài, chúng ta cần một sự can thiệp mạnh mẽ của quyền phép từ trên.

Kinh Thánh chép,

"Ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi, đã rút ngươi ra khỏi xứ Ê-díp-tô, là nhà nô lệ.

Trước mặt ta, ngươi chớ có các thần khác..."

Khi bắt đầu thi hành chức vụ cứu người, Chúa Giê-su cũng nói đến chương trình giải phóng nhân loại cho được tự do.

Kinh Thánh chép,

"Đức Chúa Jêsus đến thành Na-xa-rét, là nơi dưỡng dục Ngài.

Theo thói quen, nhằm ngày Sa-bát, Ngài vào nhà hội, đứng dậy và đọc.

Có người trao sách tiên tri Ê-sai cho Ngài, Ngài dở ra, gập chỗ có chép rằng:

Thần của Chúa ngự trên ta;

Vì Ngài đã xức dầu cho ta để truyền tin lành cho kẻ nghèo;

Ngài đã sai ta để rao cho kẻ bị cầm được tha,

Kẻ mù được sáng,

Kẻ bị hà hiếp được tự do;

Và để đôn ra năm lành của Chúa.

Đoạn, Ngài xếp sách, trả lại cho kẻ giúp việc, rồi ngồi xuống; mọi người trong nhà hội đều chăm chỉ ngó Ngài.

Ngài bèn phán rằng: Hôm nay đã được ứng nghiệm lời Kinh thánh mà các ngươi mới vừa nghe đó. Lu-ca :16-21.

Rõ ràng Đức Chúa Trời đã có chương trình giải phóng nhân loại ra khỏi ách nô lệ. Chúa muốn chúng ta được tự do như Ngài. Đây là cốt lõi của vấn đề nhu cầu và giải pháp. Loài người chỉ có một nhu cầu và loài người cũng chỉ có một giải pháp. Loài người cần được giải phóng và chỉ có Chúa mới có quyền năng giải phóng. Chỉ nhờ ân huệ Chúa, không phải nhờ cố gắng riêng hay việc làm công đức riêng của loài người. Nhờ ân điển bởi đức tin mà xưa nay đã có vô số người đã được chuyển từ nô lệ đến tự do, từ nước tối tăm qua nước sáng láng. Nhiều người Việt đã biết ơn huệ Trời, nhưng cũng còn nhiều người còn chưa biết. Nhiều người vẫn đang còn bị giam cầm, bị che mắt, bị đánh lừa.

Bây giờ tôi xem tự do như một phần thưởng Chúa ban cho người dám tin lời Chúa hứa và dám tin việc Chúa đã làm. Tôi không còn lo âu sợ hãi, tôi không lo thiếu ăn, không lo chết, không lo bị Trời phạt, không lo bị người khác bắt giam, không lo bị mắc lừa. Tâm hồn tôi hoàn toàn tự do. Tôi biết chắc nếu có chết là được về với Chúa.

TÔI SỐNG SỐT TRẢI QUA CÁC CHẾ ĐỘ

Kinh Thánh trong sách Tiên tri Đa-ni-ên đã chép về việc Đức Chúa Trời đã dạy vua Nê-bu-cát-nét-sa, vị vua đứng đầu của đế quốc Ba-by-lôn, "cho đến khi người nhận biết rằng Đức Chúa Trời Rất Cao cai trị trong nước loài người, và Ngài muốn lập ai lên đó tùy ý... "

Tôi sống vui buồn với dân tộc Việt cả hai miền nam bắc trải qua dòng lịch sử cận đại. Tôi thích nghe những bài hát dân ca, những bài nhạc tiền chiến. Tôi chỉ là người dân thường không có quyền lựa chọn. Dân Do Thái đã trải qua hơn 400 năm làm nô lệ ở Ai Cập, không phải do họ lựa chọn. Khi họ kêu van thấu trời, thì Đức Chúa Trời đã sai lãnh tụ Môi-se đến cứu. Tôi sinh ra ở miền Nam nước Việt và đã trải qua các chính thể do loài người lập nên. Chính thể nào cũng khao khát độc lập, tự do, hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc chỉ là giấc mơ. Tại sao vậy? Tại vì thế giới này vẫn còn cơ hội cho Ma quỷ hoành hành, gây bao tội ác và tội lỗi lan tràn. Kinh Thánh nói rõ, "Lòng tham tiền bạc là cội rễ của mọi điều ác." Công việc chính của Ma quỷ là xúi giục lòng tham.

Tôi đã trải qua chính thể Cộng Hòa, trước 1975, tôi sống bình an; rồi tôi trải qua chính thể Cộng Sản sau 1975, tôi sống bất an. Chúa cho tôi trải qua các chế độ để không còn ảo tưởng. Khi loài người còn cai trị, thế giới còn gian nan, bất công, bất hạnh. Tôi cảm ơn Chúa vì gia đình tôi và con cháu tôi bây giờ đang được sống dưới chính thể dân chủ của Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ. Đây là quốc gia duy nhất mà mọi người dân đều công nhận đây là "A Nation Under God." Hoa Kỳ là nước thờ Trời. Mọi người sinh ra đều bình đẳng. Nước Mỹ là quê hương mới Chúa đã chọn cho tôi. Có từng sống dưới các chế độ như ở Việt Nam, chúng ta mới thấy sống tự do là quý và chúng ta phải sẵn sàng trả giá để bảo vệ tự do. Chúng ta ai nấy phải tìm cho được tự do, phải giữ cho được tự do. Mất tự do là mất tất cả. Đó là lý do tôi cầu nguyện hằng ngày xin ý Chúa được nên ở đất cũng như ở trời. Xin Chúa ban phước và bảo vệ đất nước tự do này. Tôi tin Chúa có

chương trình tốt nhất cho những người tin cậy Chúa. Chúa đã chọn cho tôi và gia đình tôi một quê hương tốt dưới đất. Tôi tin rằng Chúa cũng đang chuẩn bị cho tôi một quê hương tốt hơn, đó là quê hương mới ở thiên đàng. Thiên đàng là quê hương tốt hơn do chính Đức Chúa Trời xây dựng và cai trị. Đó là trời mới đất mới.

Tôi nhớ lời dạy của Chúa Giê-su, "Hãy trả cho Sê-sa những gì của Sê-sa, hãy trả cho Đức Chúa Trời những gì thuộc về Đức Chúa Trời." Câu nói này có nghĩa là tôi có nghĩa vụ với quốc gia dưới đất, tôi cũng phải có nghĩa vụ với nước của Đức Chúa Trời trên trời. Con người thường chỉ làm bổn phận với Sê-sa thấy được và bỏ qua trách nhiệm với Đức Chúa Trời không thấy được. Con người có thể cướp quyền trên quê hương dưới đất, nhưng không một người nào có thể cướp quyền của quê hương trên trời. Tại sao vậy? Tại vì ở quê hương trên trời, Ma quỷ không có mặt, tội lỗi cũng không có mặt. Chính Đức Chúa Trời trực tiếp cai trị vương quốc của Ngài. Nước Trời sẽ không bao giờ mất cũng như tình yêu thương chẳng mất bao giờ. Kinh Thánh khẳng định, "Thế gian với tham dục nó đều qua đi nhưng ai làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời thì còn lại đời đời."

45 tuổi...

GIA ĐÌNH TÔI ĐƯỢC ĐI MỸ

Người Việt ai cũng muốn đi Mỹ. Nước Mỹ là nơi sinh sống tốt nhất trên thế giới. Cũng là nơi tốt nhất để học, để khám phá, để làm giàu. Nước Mỹ vốn là nơi đến của những người đi tìm tự do. Ở Mỹ là nơi có tự do trong thể xác, cũng dễ có tự do trong tâm hồn. Từ sau năm 1975, con đường đi Mỹ của nhiều người Việt bắt đầu bằng những cuộc vượt biển. Chúng ta gọi họ là những thuyền nhân (Boat People). Dường như Chúa không muốn tôi mạo hiểm đi biển, tôi vốn hay say sóng khi đi biển. Hồi nhỏ có lần tôi đi biển đánh cá và tôi bị say sóng, mửa ra hết mọi thứ có trong bụng. Khát vọng duy nhất của người say sóng là được vào bờ. Cách hay nhất để lại sức khi vào bờ là uống một chai nước cam. Tôi đã từng kinh nghiệm thế nào là say sóng. Cho đến nay tôi còn sợ say sóng cho nên tôi chưa từng đi biển lần nào nữa dù là đi trên du thuyền (tàu cruise). Tôi chờ đợi Chúa. Tôi đã học được nghệ thuật chờ đợi. Tôi chờ đợi và Chúa đã mở đường.

"Nhưng ai trông đợi Đức Giê-hô-va thì chắc được sức mới, cất cánh bay cao như chim ưng; chạy mà không mệt nhọc, đi mà không mòn mỏi." Ê-sai 40: 29-30.

Chúa đã đưa cả gia đình tôi đến Mỹ bằng máy bay. Chúng tôi ra đi từ Sài Gòn đến Dallas hết thấy 5 người và cả nhà chúng tôi khỏi phải trả tiền vé máy bay. Hội Thánh Báp-tít Đức Tin đã bao trả hết mọi chi phí nửa vòng quả đất cho gia đình tôi. Tôi học được bài học mới. Bài học đức tin, thương yêu và hy vọng. Hội Thánh của Chúa ở đâu, ở Việt Nam, hay ở Mỹ đều tỏ ra thương yêu người hầu việc Chúa.

Ngày August 17, 1994 tôi và gia đình đến Mỹ. Chúng tôi bay từ Sài Gòn đến Los Angeles và từ Los Angeles đến Dallas. Chúng tôi đến phi trường lúc ban đêm, những người tín hữu đến đón chúng tôi đã về nhà. Chúng tôi định ngủ đêm tại phi trường vắng vẻ. Trời đã khuya. Nhưng không ngờ có một người Việt đến phi trường đón thân nhân. Qua người đồng hương này, chúng tôi liên lạc được với Hội Thánh Đức Tin. Ông bà chấp sự Đào Duy Tâm đã trở lại phi trường đón

chúng tôi. Ông bà Tâm đã đưa chúng tôi về ngôi nhà mới thuê, chúng tôi được ăn cháo nóng nấu sẵn và chúng tôi đã ngủ mê ngon giấc sau cuộc hành trình dài.

Tôi nghĩ rằng nếu bạn và tôi tham gia vào đội ngũ những người tiếp đón bà con từ quê hương đến Mỹ thì chúng ta là những người đã làm công việc quan trọng nhất, một nghĩa cử có ảnh hưởng nhiều nhất và lâu dài nhất. Tôi đã kinh nghiệm việc này. Nếu việc tiếp đón một người từ Việt Nam đến Mỹ mà có giá trị như thế thì việc tiếp đón một người từ địa ngục đến thiên đàng sẽ cao quý và giá trị biết dường bao.

Hội Thánh Báp-tít Đức Tin Dallas ở đường Shiloh, Dallas, dưới sự hướng dẫn của Mục Sư Nguyễn Xuân Hà, đã làm đơn bảo lãnh và mời gia đình tôi từ Việt Nam qua Mỹ để phục vụ Hội Thánh. Chúng tôi ra đi theo diện Religious Workers. Vợ chồng tôi ở gần nhà thờ. Con gái lớn của chúng tôi được học bổng đi học ở Đại Học Biola ở California, hai con trai của chúng tôi tiếp tục đi học Trung Học ở Dallas. Tôi bắt đầu tập lái xe, đi nhà thờ, giảng Kinh Thánh và hết lòng mở mang Hội Thánh. Tôi hăng hái đi thăm viếng, đi làm chứng, đi tìm giúp những đồng hương mới đến Mỹ. Tôi giúp những đồng bào mới đến Mỹ sớm được hội nhập với cuộc sống. Họ cần có đủ các giấy tờ, an sinh xã hội, họ cần chỗ ở, họ cần lái xe, họ cần việc làm, họ cần được thông công với những người cùng tiếng nói. Số tín đồ đến nhóm tăng nhanh, chỗ nhóm chật lại, không khí Hội Thánh phấn khởi, nhu cầu xây nhà thờ mới trở nên cấp bách. Sau 5 năm hiệp tác, Hội Thánh Báp-tít Đức Tin đã cùng nhau xây dựng được ngôi nhà thờ 300 chỗ ngồi (năm 2000), rồi xây nhà thông công (năm 2001). Mười năm sau (2010) Hội Thánh lại cùng nhau xây thêm phòng nhóm cho thanh thiếu niên. Chúng tôi già trẻ lớn bé đã góp sức để xây dựng nơi thờ phượng Chúa như ngôi nhà, ngôi trường thân yêu của những tín hữu người Việt tha hương. Nền đất khuôn viên của nhà thờ đã được các tín hữu góp công mua và chuẩn bị ngay từ mấy năm đầu sau ngày di cư đến Mỹ. Hội Thánh Đức Tin hiện giờ có đủ mặt bằng phòng ốc để sinh hoạt cho các ban ngành. Dưới sự lãnh đạo giỏi của Mục Sư Lê Hồng Phúc, người tiếp nối chức vụ của tôi, Hội Thánh hiện đang có ngân sách lớn, trả hết các món nợ xây dựng, và đang có một ban lãnh đạo mạnh gồm có Senior Pastor, Youth Minister, Music Director, Children Minister. Mỗi tuần vẫn có hơn 200 người đến nhóm. Nhóm tiếng Anh đang phát triển do các thiếu nhi lớn lên. Mọi sự trong đời sống tinh thần đang đổi thay. Bầu không khí vui mừng phát triển như thời kỳ 10 năm trước đã dần qua, khó mà người Việt ở Mỹ tìm được thời kỳ nhiệt thành lạc quan hy vọng như thế...

Tôi không ngờ con trai tôi có ngày từ Mỹ đã trở về Hội Thánh Gia Định ở Việt Nam để cưới vợ. Cô dâu tôi, Betty, có khả năng đánh đàn cho nhà thờ từ nhỏ. Qua Mỹ Betty học thêm âm nhạc và đã tốt nghiệp bằng Master of Church Music. Hiện nay Betty đang làm Music Director cho Hội Thánh Đức Tin Dallas. Gia đình chúng tôi đều có ơn dự phần hầu việc Chúa ở Mỹ nhờ những năm tháng được đào tạo tại Việt Nam. Cả hai bà mẹ chồng của con gái và mẹ vợ của con trai chúng tôi, đều là người hầu việc Chúa, có khả năng nuôi con, nuôi bầy. Tôi cũng không ngờ sau này ngôi nhà nhỏ tôi mua 25 năm trước đã trở thành ngôi nhà có giá trị lớn, đủ khả năng bán đi để mua được một ngôi nhà lớn ở Dallas. Tôi cũng không ngờ ngày nay vợ chồng tôi có 7 cháu nội ngoại. Tất cả con cháu của chúng tôi đều thông minh, khôn ngoan, dễ thương. Con hơn cha là nhà có phước. Gia đình tôi có phước thuộc thể lẫn phước thuộc linh. Chúng tôi đã trả hết nợ nhà, nợ xe. Tre già măng mọc, chúng tôi đang xây dựng tương lai.

46 tuổi...

TÔI ĐI HỌC TIẾP

Khi ổn định cuộc sống ở Mỹ, đầu năm 1995 tôi ghi danh học Cao Học "Master of Biblical Studies (MABS)" tại Dallas Theological Seminary (DTS), nơi cách nhà tôi ở 20 phút. Tôi học được ở DTS là nhờ học bổng của Hội Thánh Grace Korean Church ở California. Ở Việt Nam tôi giúp một giáo sĩ người Đại Hàn đến truyền giáo ở Việt Nam, qua Mỹ tôi được Hội Thánh của ông giáo sĩ này giúp học bổng cho con gái tôi và tôi học tiếp. Năm 1999 tôi tốt nghiệp. Viện Trưởng Charles R. Swindoll phát bằng tốt nghiệp cho tôi. Tôi vui vì Chúa chuẩn bị sẵn mọi việc cho tôi. Nhà tôi ở gần DTS nên từ đó tôi thường đến Viện để đọc sách, mua sách và thỉnh thoảng dự giờ nhóm ở Chapel của Viện. Các giáo sư giỏi của Viện trở thành niềm cảm hứng và gương sáng để tôi tham gia viết sách.

Hết học ở Trường, bây giờ tôi học trong sách. Những ông thầy của tôi đang là những tác giả nổi danh nhất nước Mỹ. Ngày nay tôi không còn chọn sách, tôi đã chọn tác giả để đọc.

48 tuổi...

TÔI MUA ĐƯỢC NHÀ Ở MỸ

Sau 3 năm ở nhà thuê, vợ chồng tôi quyết định mua nhà riêng. Mua nhà ở đâu là một quyết định quan trọng. Nhà tôi phải ở gần nhà thờ để đi lại dễ dàng. Nhà tôi cũng phải ở gần xa lộ để đi lại nhanh chóng. Nhà tôi cũng nên ở gần mall, gần chợ để tiện đi lại mua sắm, hay để tìm được chỗ bơi lội, thể dục thể thao. Bước đầu đến Mỹ chưa có kinh nghiệm, nhưng tôi đã tự đi tìm nhà và Chúa đã chỉ cho tôi một ngôi nhà. Ở khu vực tôi thích này chỉ có một ngôi nhà để bán. Giá nhà lúc ấy còn rẻ. Và chúng tôi đã mua được ngôi nhà. Ngôi nhà số 1624 Hutchinson St, Mesquite, Texas. Nhà tôi ở gần mấy xa lộ, gần nhà thờ và gần mall, gần trường, gần chợ. Đây là ngôi nhà Chúa chọn cho gia đình tôi ở Mỹ nên chúng tôi đã sống, đã ngủ, đã làm việc, đã học hành, đã trồng cây ăn trái trong suốt 22 năm qua. Tôi vui lắm được trồng phía sau vườn trong mấy năm qua một cây vả. Tôi hái trái vả hằng năm. Mỗi năm cây vả này đã cho tôi hái được cả ngàn trái. Cây vả nhiều trái và trái vả thật tuyệt vời.

TÔI IN SÁCH Ở MỸ

Tôi có ý nghĩ phải làm sao in sách. Sách là gia sản trí tuệ. Và tôi đã tự in sách, không cần xin phép ai, không cần ai kiểm duyệt. Mỹ là đất nước tự do. Thị trường quyết định sản phẩm của chúng ta. Tôi thích dùng sách để tặng làm quà. Sách là món quà tinh thần quý nhất. Sách mà bán chạy cũng có tiền. Có tiền để mua thêm sách.

Tôi đã được Chúa dùng để giúp dịch và in quyển sách đầu tiên có tên NGƯỜI ĐÀN BÀ HẠNH PHÚC. Nguyên bản sách này có đề tựa là THE HAPPY WOMAN, một tự truyện của Bà Mục Sư người Đại Hàn tên Ang Son Yoo, phát hành năm 1999. Tôi thích nhất câu chuyện kể của bà về việc Chúa dùng bà để cứu được một điệp viên Bắc Hàn bị tù, bị bệnh sắp chết và được Chúa cứu sống, được tin Chúa và được Chúa dùng. Câu chuyện thật hay và cảm động vô cùng. Ước gì bạn đọc được chuyện này để thấy việc Chúa làm qua một người đàn bà can đảm. Qua trung gian của

Giáo sĩ Inho Lee, người tôi quen biết từ Việt Nam, bà Mục Sư Ang Son Yoo, tác giả sách, đã dâng tiền để in sách ở Mexico và gửi qua Dallas. Tôi đã nhận phân phối được 15,000 quyển sách NGƯỜI ĐÀN BÀ HẠNH PHÚC bằng tiếng Việt. Chúng tôi đã tặng sách free cho hàng chục ngàn người Việt đọc sách này.

Chúa cũng cho tôi viết các truyền đạo đơn truyền bá tin lành gửi giúp các Hội Thánh dùng. Tôi đã tập trung các truyền đạo đơn chính hợp thành quyển sách HƯỚNG ĐI CHO CUỘC ĐỜI. Sách in nhiều, phân phối nhiều và nay vẫn còn nằm trong kho. Tôi còn nhớ cũng đã dịch và in quyển sách HỘI THÁNH NGÀY NAY của tác giả Paul W. Powell. Tôi đã tặng sách này cho nhiều Hội Thánh.

Tôi còn nhớ khi ở Việt Nam những năm khó khăn, trước khi qua Mỹ, tôi đã dự phần dịch và in những quyển sách của Mục Sư David Yonggi Cho. Tôi đã dự phần làm việc với Campus Crusade For Christ đến từ Singapore, với Open Doors đến từ Hong Kong. Tôi cộng tác với vài Mục sư đến từ Philippine. Tôi nhớ nhất là bài làm chứng sống động của Mục Sư Cho khi ông bị lao phổi gần chết và được Chúa chữa lành, tôi đã khóc khi đọc được bài KHI ĐỨC PHẬT KHÔNG TRẢ LỜI của Mục Sư Cho. Tôi nhớ những bài giảng Kinh Thánh áp dụng thật lạ lùng thể hiện đức tin kỳ diệu đem lại chức vụ thành công của Mục Sư Cho. Tôi biết những tác phẩm của Mục Sư Cho đã góp phần to lớn vào công việc truyền giáo tại Việt Nam trong nhiều năm. Chúa vẫn dùng phép lạ để truyền bá Phúc Âm. Chúa vẫn dùng phép lạ để đào tạo môn đồ. Chúa vẫn dùng phép lạ để phát triển Hội Thánh. Khắp nơi. Trước 1975 Chúa dùng các giáo sĩ Mỹ, sau 1975 Chúa lại dùng các Giáo sĩ Á Châu đến giúp Việt Nam.

Từ Việt nam tôi cũng dịch và in các sách của Bill Bright người sáng lập Campus Crusade For Christ. Tôi đã dịch quyển sách lớn đề tựa FIRM FOUNDATIONS: Creation to Christ của Trevor McIlwain do một Giáo Sĩ Báp-tít muốn tôi dịch và phát hành để dạy. Tôi cũng dịch và in quyển PHƯƠNG CÁCH RAO GIẢNG LỜI CHÚA của Dr. Paul Kauffman. Các sách này nay vẫn còn được dùng trong các lớp học đào tạo người hầu việc Chúa. Cơ đốc Giáo dục vẫn là phương tiện quan trọng để xây dựng Hội Thánh.

4

TÔI VƯỢT QUA THỦ THÁCH

49 tuổi...

TÔI MẮC BỆNH UNG THƯ

Đầu năm 1998, trong khi đang hăng say hầu việc Chúa, vừa học, vừa xây nhà thờ, tôi không ngờ đã mắc bệnh ung thư ở bên trong lỗ mũi. Tôi được Bệnh Viện Baylor Dallas giải phẫu và điều trị. Nhờ sự can thiệp của Cô Patty Lane, người làm việc ở Baptist General Convention of Texas, tôi được Bệnh Viện Baylor chữa trị bệnh, khi thanh toán nợ nần Bệnh Viện Baylor đã miễn hết nợ cho tôi. Món nợ rất lớn chữa bệnh ung thư. Chúa đã dùng các bác sĩ để trị bệnh kể cả các bệnh nan y. Chúa Giê-su cũng bắt đầu chức vụ của Ngài bằng cách chữa bệnh. Chúa là bác sĩ đại

tài, Ngài không bó tay trước chứng bệnh nào, thậm chí Chúa đã kêu ít nhất 3 người từ chết sống lại. Các bác sĩ tài giỏi của nước Mỹ cũng thường cầu nguyện và tham khảo với Chúa Giê-su. Sau một năm chữa trị trong hoàn cảnh ở Bệnh Viện rất ít, ở nhà rất nhiều, vừa đi làm vừa trị bệnh, tôi được các bác sĩ cho ngưng điều trị và từ từ không còn tái khám nữa. Mỗi ngày rửa mặt, tôi rờ vào cổ và thấy di tích của cuộc giải phẫu với đường khâu dài làm cổ tôi nhỏ lại. Thân thể tôi còn vết tích nhưng mạng sống tôi còn bình an. Hiện tôi là người cancer-free được 21 năm. Cảm tạ ơn Chúa. Cảm ơn Giáo Hội Báp-tít người Mỹ Texas. Tôi còn nhớ lúc tôi đi bệnh viện để chuyên dịch (chemotherapy), để chiếu tia phóng xạ (radiation), để nằm viện giải phẫu cũng nhằm lúc Hội Thánh Đức Tin đang bận rộn phấn khởi xây nhà thờ. Cá nhân làm việc bị mất hút trong đám đông. Tôi cứ đau, cứ đi trị bệnh, Hội Thánh cứ tiếp tục xây nhà thờ. Số phận một người quỵện vào số phận chung của cả nhóm người.

Năm 2000, nhà thờ Hội Thánh Báp-tít Đức Tin Dallas đã làm lễ khánh thành.

50 tuổi...

TÔI HIỆP TÁC HOÀN THÀNH ƯỚC MƠ XÂY NHÀ THỜ

Trong thời gian phục vụ xây dựng Hội Thánh Đức Tin Dallas, tôi đã gặp gỡ và hiệp tác với một số người tôi không quên tên. Tôi nhớ một người Mỹ tên R. C. Nelson đã được Chúa dẫn đến giúp Hội Thánh nhà thờ từ A cho tới Z. Tôi đã gặp ông trong khi ông đang xây nhà thờ ở một thành phố lân cận, tôi mời ông và ông đã đến. Ông đã giúp xây dựng cả ba building của Hội Thánh. Trong thời gian dài hơn 10 năm. Tôi nhớ Mục Sư Nguyễn Xuân Hà, người quản nhiệm đầu tiên của Hội Thánh Đức Tin, ông bà đã gây được ảnh hưởng lớn đáng quý trong lòng nhiều người tại Dallas trong thời kỳ đầu người Việt đến Mỹ. Ông đã mắc bệnh suy thận và đã qua đời bình an. Cả gia đình Mục Sư Hà phục vụ tận tâm, xem việc Chúa như việc gia đình mình. Mục Sư Hà là một người chết rồi vẫn còn nói. Tôi mừng vì đã dự phần cử hành tang lễ cho ông tại nghĩa trang Hillcrest. Bà quả phụ Mục Sư Hà nay vẫn còn sống, sức khỏe yếu và hay quên. Nhưng bà là người vui tính, có khả năng hài hước có duyên, luôn đi nhà thờ.

Tôi nhớ các Chấp Sự Hội Thánh đã cùng tôi liên lạc với Kiến Trúc Sư nhiều lần khi bắt đầu công việc xây dựng nhà thờ, đối với tôi đây là một kiến trúc lớn do người Việt xây dựng và làm chủ ngay trên đất Mỹ. Chấp sự Nguyễn Thành Sơn đến từ Canada, đã hiệp tác lãnh đạo Hội Thánh cùng với tôi trong nhiều năm, ngày nay sau hơn 20 năm, ông bà vẫn còn trung tín giúp Hội Thánh trong cương vị Chấp sự trưởng của Hội Thánh. Chấp sự Đào Duy Tâm, vốn là Phi Công của quân đội VNCH đã chọn Dallas làm quê hương thứ hai. Ông cũng là cột trụ của Hội Thánh, đẹp ý Chúa ông đã qua đời bình an khi được giải phẫu tim. Vợ ông Tâm là bà Nguyễn Thanh Xuân. Tôi vẫn gọi bà Tâm là cô Xuân. Cô là người liên lạc kết nối công việc thường xuyên với Constructors, và các Sub-constructors từ ngày đầu cho đến ngày cuối. Tôi còn nhớ cô Võ Thị Châu, người hành nghề khai thuế chuyên môn có bằng CPA giữ chức Thủ Quỹ, lo liên lạc sổ sách tài chánh với ngân hàng. Cô Châu cũng phục vụ lâu năm trong Hội Thánh. Tôi nhớ cô cũng đã giúp khai thuế cho gia đình tôi trong nhiều năm miễn phí. Cô là người đàn bà hiền lành, một tín hữu trung tín. Tiếc thay cô mắc bệnh ung thư và đã qua đời. Dù ở đâu, đối với người Việt, uy tín rất là quan trọng. "Cọc chết để da, người ta chết để tiếng."

Đối với tôi, cô Xuân là người đặc biệt. Tôi kính trọng và quý mến cả gia đình cô. Cô là một trong hai người con gái của cố Mục Sư Nguyễn Xuân Ba, gốc người Quảng Nam. Bà cụ Ba mới chết khi đã thọ đến 100 tuổi. Cô Xuân có 4 người anh ruột và 1 người anh rể làm Mục Sư. Luật sư Nguyễn Xuân Phước nổi tiếng ở Dallas là em trai ruột của cô. Cô Xuân không những yêu Chúa nhưng cũng rất yêu người. Cô là người hiếu khách, tận tụy với công việc nhà Chúa. Cô không từ chối giúp người nào trong khả năng của cô. Cô đã giúp nhiều cặp vợ chồng trẻ sinh viên sống như con ruột trong nhà, cô còn giúp các em tiến đến hôn nhân. Trong tuần rồi, ngày 20 tháng 10, 2019, một việc bất ngờ đã xảy ra dạy dỗ tôi rất nhiều. Nhà của cô Thanh Xuân ở Carrollton đã bị gió lốc "tornado" thổi qua làm tung bay mái nhà, sụp phòng, cây cối gãy đổ gây thiệt hại rất lớn, trong khi cô đi vắng. Cô đi Mission Trip với người chị của cô người đang sống ở California. Cô đi Việt Nam, Campuchia và Nam Hàn trong ba tuần lễ. Tôi nhắn tin cho cô qua điện thoại hỏi xem cô biết chuyện xảy ra ở nhà không? Cô cho hay đã biết tin tức rồi, cô nói: "Nhờ đi chơi mà thoát chết." Cô đã không cắt bỏ chuyến đi để về nhà ngay, cô đã đi cho hết chuyến đi. Các con của cô trong đó có một nữ Luật Sư đã lo việc ở nhà. Hãng bảo hiểm nhà cũng lo chỗ ở tạm cho thân nhân cô. Mọi sự có Chúa lo. Tinh thần của con cái Chúa là như thế.

Gian nan thử thách đã rèn luyện đức tin của con cái Chúa trở nên mạnh mẽ. Một người có đức tin nơi Chúa, sẽ sống lạc quan, không chút bi quan. Mấy ngày sau cơn lốc, tôi và thầy Thảo có lái xe đi ngang qua nhà của cô Xuân, thấy xe Cảnh Sát bắt dừng lại nhắc nhở cẩn thận khi lái xe vào khu vực đổ nát này. Chúng tôi đã nhìn thấy cảnh hoang tàn nhà hư tróc mái, cây đổ, xe lật trước sau nhà cô Xuân. Cả khu vực có những nhà hàng xóm đa số là người về hưu đang sống đã hư hại rất nhiều trên đường gió thổi qua... Tôi thấy chỗ phòng cô Xuân nằm ngủ đã hư sụp hoàn toàn, nếu cô ở nhà hôm đó, không biết cô sẽ ra sao. Điều lạ nữa là ở một phòng ngủ bên cạnh trong nhà có hai tín hữu khác đang ở chung cũng trải qua cơn lốc trong đêm. Nhà cửa hư sụp nhưng không một người nào bị thương hay tử nạn. Chúa đã gìn giữ con cái của Ngài trong sự bình an.

Tôi còn nhớ mãi tinh thần hiệp nhất của tất cả con cái Chúa trong Hội Thánh Đức Tin khi góp phần xây dựng nhà thờ thật đáng khen. Tôi không thấy trở ngại hay chuyện buồn nào xảy ra trong những năm tháng xây dựng nhà thờ. Đúng là việc Chúa làm. Tôi thấy trong Hội Thánh ai cũng muốn đóng góp công sức xây dựng nhà thờ. Ai cũng tỏ ra yêu Chúa yêu người. Người Việt đã yêu Chúa cũng như người Mỹ yêu Chúa. Người Việt có đức tin, có hy vọng, có tình thương, đã có thể làm việc lớn cho Chúa ngay trên đất Mỹ. Chúng tôi đã không vận động người Mỹ dâng hiến đồng nào cho công trình xây dựng nhà thờ. Chúng tôi là những người Mỹ gốc Việt, chúng tôi đã có quốc tịch Mỹ. Giữa vòng người Việt đang sống ở Mỹ đã có người sống khá giả như người Mỹ, có người sống giàu không thua triệu phú Mỹ. Khi xây nhà thờ, Chúa đã sai người "thợ mộc phi thường" đến với Hội Thánh chúng tôi cách rõ ràng. Hội Thánh Đức Tin có nhà thờ riêng nay đã trả hết nợ ngân hàng.

Tôi nghĩ một Mục Sư dù nghĩ mình tài giỏi và quan trọng đến đâu cũng nên chọn thời điểm nghỉ ngơi và dành chỗ đứng của mình cho người khác tham gia phục vụ. Người lãnh đạo Hội Thánh cần để ý đến mấy chữ Plateau. Và chữ Sabbath Year. Mỗi người nên biết lúc nào bắt đầu và lúc nào kết thúc.

Nhờ sự thay đổi lãnh đạo, Hội Thánh Đức Tin nay cũng đã có Youth Ministry, còn gọi là English Ministry. Mục Sư phụ trách nhóm người trẻ hiện nay Huỳnh Trần Linh. Hội Thánh cũng có

Children Ministry với cô Ngân Hà phụ trách. Mỗi năm Hội Thánh có tổ chức VBS (Vacation Bible School) vào dịp hè và Fall Festival vào mùa thu. Hội Thánh có lễ Giáng Sinh, Phục Sinh và không thiếu lễ hội nào. Thỉnh thoảng Mục Sư và tín hữu rủ nhau đi thăm nhà người già, ra chợ để phát truyền đạo đơn và báo Hướng Đi. Cô Betty Nguyễn đang làm Giám Đốc Âm Nhạc. Mục Sư Lê Hồng Phúc vẫn đang làm Quản Nhiệm Hội Thánh. Cả Hội Thánh vui vẻ sinh hoạt hằng tuần với sự trưởng thành của thanh thiếu niên và nhi đồng. Tôi hãnh diện về một Hội Thánh mà gia đình tôi đã góp phần xây dựng. Hiện nay cả gia đình con cháu tôi đang sinh hoạt phục vụ ở Hội Thánh Báp-tít Đức Tin Dallas.

Thử thách trăm bề xảy đến khi 10 ngày sau khi nhà sụp vì tornado, cô Xuân phải vào bệnh viện vì bị stroke. Cũng may là cô mắc bệnh nhẹ và trải qua tập luyện nhiều để đi lại bình thường. Nằm bệnh viện cũng là dịp để gia đình con cái và bà con trong Hội Thánh đến thăm. Nằm bệnh viện cũng là lúc tìm được thời gian nghỉ ngơi. Cầu nguyện cho mình, cầu thay cho người khác. Khi đi thăm con cái Chúa nằm nhà thương, tôi thấy mình cũng giống người đang nằm nhà thương.

52 tuổi...

TÔI ÁP DỤNG SÁNG KIẾN

Sống hầu việc Chúa ở Mỹ, tôi thấy năm nào Chúa cũng cho tôi một vài sáng kiến để làm lợi cho công việc Chúa. Tôi luôn trông đợi Chúa cho sáng kiến mới có thể áp dụng được cho việc mở mang Nước Trời giữa cộng đồng người Việt.

Năm 2001 nước Mỹ trải qua biến cố 9-11. Hơn 3,000 người chết. Một cuộc tấn công khủng khiếp đã xảy ra giữa ban ngày. Tôi nhìn thấy hết những hình ảnh được chiếu đủ mọi khía cạnh trên mặt hình TV. Gia đình tôi lúc đó mới đến Mỹ 7 năm. Mọi sinh hoạt đi lại, an ninh, đối nội đối ngoại khắp cả nước đều thay đổi. Đời sống tôi cũng đổi theo.

Tôi nhớ sau khi xây nhà thờ, sau khi chứng kiến biến cố 9-11 này, Chúa cho tôi cơ hội để làm báo. Tôi làm quen với mấy anh em làm báo cộng đồng ở Dallas để rút kinh nghiệm. Tôi thấy mình có thể tham gia ngành truyền thông. Và tôi bắt đầu in tờ báo giấy lấy tên GIA ĐÌNH ĐỨC TIN. Đây là khởi điểm cho sự nghiệp làm báo của gia đình tôi. Qua năm 2002 tôi bắt đầu phát hành ĐẶC SAN HƯỚNG ĐI, 4 lần một năm. Theo bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông. Phát hành toàn quốc. Lúc đầu tôi và người con trai là Tuyên tự design và tự đem in báo. Nhà in GREATER DALLAS do người Việt làm chủ đã hiệp tác giúp tôi in báo. Do thông cảm tình cảnh chúng tôi, nhà in đã bằng lòng in báo, chờ đợi chúng tôi phát hành, sau khi nhận lại đủ tiền bán báo, chúng tôi mới trả tiền công in. Hết đợt báo này đến đợt báo khác, chúng tôi đã làm như vậy, bởi đức tin. Và Chúa đã cho chúng tôi có đủ tiền để tiếp tục phát hành báo. Từ số 1 đến số 72. Đến nay tờ báo đã sống được hơn 17 năm. Số mới báo mới nhất có chủ đề là TRE GIÀ MĂNG MỘC. Chúng tôi có đủ chủ đề cho mỗi kỳ phát hành báo trong nhiều năm qua không hề lặp lại. Những năm đầu làm báo, có lúc chúng tôi in được mỗi kỳ 20,000 tờ, ngày nay báo giấy giảm dần và báo Hướng Đi chỉ còn phát hành được 9,000 tờ.

Từ tờ báo Hướng Đi, Chúa cho tôi lập được Hội Từ Thiện lấy tên HƯỚNG ĐI - THE WAY OF VIETNAMESE FAMILY OF FAITH, INC. Một non-profit organization. Hội được trừ thuế toàn quốc. Qua sự vận động giữa vòng các tín hữu Tin Lành người Việt toàn nước Mỹ, với nhiều lần trở về Việt Nam, chúng tôi có tài chánh để xây dựng được hơn 100 ngôi nhà nguyện và nhà tình thương cho người nghèo ở Việt Nam, nhiều nhất là ở tỉnh Quảng Nam, quê tôi. Tôi là người dân Quảng Nam. Tôi yêu Quảng Nam. Ngôi nhà tình thương mới nhất là nhà của chị Lê Thị Thanh ở tỉnh Quảng Nam. Ân nhân giúp xây nhà tình thương này là Bác sĩ Jessica Thanh Vân Nguyễn, người đang sống ở thành phố Kent, Washington. Những ân nhân giúp tôi xây nhà tình thương thường ở xa, không phải ở gần. Tôi nghĩ đến tầm ảnh hưởng của tờ báo từ gần đến xa. Trước đây tôi thích xây nhà làm tổ ấm cho dân bây giờ tôi thích xây nhà nguyện cho người thờ Chúa. Tôi nhớ đến 6 nhà nguyện đã xây ở miền Bắc. Vợ chồng tôi muốn xây thêm một nhà nguyện cho đồng bào dân tộc Koho ở vùng Đà Lạt, Lâm Đồng. Chúa luôn có chỉ dẫn của Ngài cho công việc thiện nguyện của chúng ta. Cảm ơn Chúa về sự hiệp tác từ thiện của những người đồng hương Việt Nam. Cảm ơn các bạn đọc Hướng Đi đã hiệp tác với Hướng Đi trong nhiều năm qua. Đức tin đã giúp chúng tôi đi tới vượt qua hết mọi trở ngại, khó khăn. Khó khăn lớn nhất vẫn là thiếu đức tin. Người Việt chưa làm được những công ty lớn vì ít tin nhau.

54 tuổi...

TÔI DỰ PHẦN CÔNG TÁC LÃNH ĐẠO

Lãnh đạo là làm xong công việc thông qua người khác. Lãnh đạo là người đọc sách. Leaders are readers and readers are leaders. Tôi thấy câu danh ngôn này đúng lắm. Mọi tài năng đến từ Chúa, và tài năng đến từ học hỏi, nghiên cứu, siêng năng, tìm kiếm. Có sự sống là có tăng trưởng. Tăng trưởng là tiến chậm nhưng tiến chắc. Tôi vui vì có nhiều người thân trong gia đình và Hội Thánh đã tin tưởng và hiệp tác với tôi.

Năm 2003 tôi được bầu làm Chủ Tịch Liên Hữu Báp-tít Việt Nam và sau đó còn được tái bầu nhiệm kỳ hai. Cả Liên Hữu có khoảng 150 Hội Thánh người Việt đang sinh hoạt khắp nước Mỹ. Tôi đã có cơ hội dự phần tăng cường chỗ đứng của Viện Thần Học Báp-tít Việt Nam (hiện do MS Trần Đào đứng đầu) và xây dựng tổ chức Vietnamese Mission Board (hiện do MS Lê Hồng Phúc đứng đầu). Những sinh hoạt lãnh đạo thể hiện tinh thần ham thích truyền giáo của tôi.

Năm 2005, tôi vận động và tham gia phái đoàn Báp-tít Thế Giới về Việt Nam để thỉnh cầu chính phủ Việt Nam công nhận tổ chức Giáo hội Báp-tít tại Việt Nam. Tôi nhớ có 10 người trong phái đoàn Báp-tít thế giới đến Việt Nam (từ Hà Nội vào Sài Gòn) đứng đầu là một Mục Sư người Anh thuộc World Baptist Alliance. Trong đoàn còn có Mục Sư Charles R. Wade và cô Patty Lane ở Texas. Đây là hai người có liên hệ giúp tôi làm việc với Hội Thánh First Baptist Church of Arlington ngày nay. Qua năm 2006 có hai nhóm Báp-tít lớn đã được chính quyền Việt Nam công nhận tư cách pháp nhân. Đến nay hai nhóm vẫn hoạt động song song, độc lập. Một nhóm có tên Giáo Hội Báp-tít Việt Nam (hiện do MS Nguyễn Võ Khánh Giám đứng đầu có 50,000 tín hữu). Một nhóm có tên Tổng Hội Báp-tít Ân Điển (do MS Lê Quốc Huy đứng đầu có 6,000 tín hữu). Ngoài ra có các nhóm Báp-tít tư gia khác đang hoạt động tốt, phát triển đều, nhiều nhóm vẫn còn nhóm bình an nhưng chưa được công nhận.

Ngày 18 Tháng 11 năm 2008 tôi tham gia làm Thầy Giáo (Teacher) của Church Starts International ở Texas. Chương trình truyền giáo của CSI rất thành công ở Nam Mỹ (đặc biệt là ở Guatamala). Các trường công lập ở nước Nam Mỹ này hiện đang dùng sách của CSI để dạy cho các học sinh trong nước. Nghe tin mỗi ngày có khoảng 20,000 em đang học Kinh Thánh ở các trường công lập.

62 tuổi...

TÔI LẬP ĐƯỢC MỘT TEAM DỊCH SÁCH

Ngày 27 tháng 2 năm 2011, tôi xin nghỉ chức vụ Quản Nhiệm Hội Thánh Báp-tít Đức Tin Dallas, tôi muốn có thêm thời giờ chuyên lo công việc truyền giáo. Tôi đã sẵn sàng hầu việc Chúa không lãnh lương. Tôi biết Chúa sẽ lo cho tôi.

Năm 2011, dưới sự cố vấn của Giáo Sĩ Ted Lindwall, chúng tôi mở thêm VIETNAMESE MISSIONARY INSTITUTE, một non-profit organization, chuyên đào tạo môn đồ cho Chúa. Sau một thời gian hoạt động, chúng tôi có có tư cách pháp nhân và được miễn thuế liên bang. Chúng tôi gọi đây là Viện Truyền Giáo Việt Nam (VMI). Tài liệu học ban đầu được tôi đứng ra chọn dịch từ các sách giáo khoa tiếng Anh của Giáo sĩ Ted Lindwall do Church Starts International phát hành. Người học xong chương trình Đào Tạo Môn Đồ sẽ được cấp Certificate of Missionary Preparation.

Tôi đã soạn dịch 11 sách Giáo Khoa của VMI. Mỗi sách có khoảng 6 bài học. Bộ sách này có các đề tựa theo thứ tự dạy như sau:

1. Những Người Biết Chúa Giê-su;
2. Quyền Năng Đức Tin;
3. Bước Đầu Làm Môn Đồ Của Chúa;
4. Sức Mạnh Tâm Linh;
5. Đời Sống dư Dật Theo Ý Muốn Chúa;
6. Các Dạy Kinh Thánh
7. Cách Giảng Lời Chúa;
8. Cách Chăn Bầy Chúa Dùng;
9. Cách Lãnh Đạo Thuộc Linh Năng Động;
10. Hội Thánh Trên Đà Phát Triển;
11. Sứ Điệp Báp-tít Cho Thế Giới.

Tôi đã phát hành quyển NGỒI ĐÚNG ĐI cùng Mục Sư Lữ Thành Kiến, Chủ Bút Hương Đi.

Tôi đã khởi đầu in báo Đồng Hành của VMB để khích lệ tinh thần truyền giáo mở mang Hội Thánh. Cho đến hôm nay tờ báo này vẫn còn được VMB phát hành.

Tôi đã cùng báo Hướng Đi, website Sống Đạo cùng Nhà Văn Hoàng Nga, Nhà Văn Trần Nguyên Đán tổ chức cuộc thi VIẾT CHO NIỀM TIN được mấy năm và đã phát hành Tuyển Tập Truyện Ngắn chọn từ các bài viết đoạt giải của cuộc thi. Tôi nhớ năm 2013 (Dallas), 2014 (Vancouver, Canada) và 2015 (San Jose, California). Năm 2015 còn có cuộc thi viết nhạc VIẾT CHO NIỀM TIN. Chúng tôi có in thành một tập nhạc và cũng làm một CD cho kỳ thi này. Có nhiều cây viết hay ở khắp các nơi. Có nhiều nhạc sĩ hay ở khắp nơi. Nếu có khả năng chúng ta có thể in sách của rất nhiều người Việt tài năng. Nếu có khả năng chúng ta có thể giúp các nhạc sĩ trong Chúa phát hành những sáng tác mới để có nhiều người nghe Thánh Ca. Tiếc là người Việt ít đọc sách, ít mua sách, nên không khích lệ người in sách.

Tôi đã trở về thăm quê hương nhiều lần, tôi đã đi miền bắc, miền trung, miền nam Việt Nam, tôi cũng đi mấy nước khác ở Mã Lai, ở Campuchia, ở Canada, ở Đại Hàn, ở Đài Loan, ở Úc và ở một số các Tiểu Bang ở Mỹ để giới thiệu chương trình đào tạo môn đồ. Tôi có lần được đi thăm Nga, Tiệp Khắc, Ba Lan. Tôi có thăm Đức, Pháp, Thụy Sĩ. Tôi có thăm New Zealand.

Tôi thường dùng tài liệu đào tạo môn đồ của VMI để dạy cho các anh chị em tín hữu ở Việt Nam. Tôi có hàng trăm học trò đã được cấp chứng chỉ. Tôi thích tập trung đào tạo môn đồ giống như Chúa Giê-su, giống như Phao-lô. Đào tạo môn đồ là chìa khóa phát triển Hội Thánh tương lai.

Ngoài tờ báo Hướng Đi, tôi suy nghĩ đến thường xuyên, để tiếp tục phát hành, Chúa đã cho tôi in và phát hành được một số sách khác. Tôi muốn kể đến:

Quyển HƯỚNG ĐI CHO CUỘC ĐỜI.

Quyển SAU NÀY CON SẼ BIẾT.

Quyển MỤC SƯ ƠI!

Quyển THỜ TRỜI.

Tôi ao ước có thời giờ để viết và xuất bản thêm cho đủ bộ với quyển NHỜ TRỜI, quyển NƯỚC TRỜI, quyển LUẬT TRỜI và quyển CHÀU TRỜI.

Khi còn trẻ tôi muốn đi xa để dự phần truyền giáo. Bây giờ già rồi tôi muốn ở gần nhà để dạy, để viết sách, để đào tạo người kế thừa.

Tôi đã dịch các sách Giáo Khoa từ Anh Ngữ sang Việt Ngữ đủ để dạy cho những người Việt có lòng yêu mến Chúa và muốn hầu việc Chúa. Tôi dịch các sách này để tặng, gởi qua email, không cần in ra giấy. Liên lạc huevan@juno.com

TÔI MUỐN THÀNH NGƯỜI HẦU VIỆC CHÚA.

TÔI MUỐN THÀNH NGƯỜI TRUYỀN BÁ PHÚC ÂM.

TÔI MUỐN THÀNH NGƯỜI ĐÀO TẠO MÔN ĐỒ.

TÔI MUỐN THÀNH NGƯỜI CHẴN BÀY.

Ngoài ra tôi cũng đã dịch sẵn các sách khác từ Anh Ngữ sang Việt Ngữ để bạn đọc tin hữu có thể đọc, để tham khảo, để mở mang kiến thức (hoàn toàn miễn phí):

Bạn muốn đọc sách nào có sẵn ở đây, xin hãy gọi cho tôi hay gửi tin cho tôi qua email. Tôi chỉ mong bạn đọc có cơ hội để đọc sách mới, sách cần. Tôi nghĩ đến những món ăn thuộc linh do tôi nấu nướng và mời người Việt cùng ăn. Tôi biết người Việt thích ăn no, người Hoa thích ăn ngon và người Nhật thích ăn bỏ. Tôi nghĩ người Mỹ thích ăn nhiều nên có nhiều người mập phì. Có lẽ tôi sẽ phát hành quyển sách **NHỮNG MÓN GIÁ VỊ THUỘC LINH** và mời nhiều người cùng thưởng thức.

65 tuổi...

TÔI MUỐN GIÚP NHỮNG NGƯỜI HAM ĐỌC SÁCH

Mời bạn hãy chú ý xem có sách nào trong danh sách các sách Giáo Khoa sau đây mà bạn chưa đọc?

- 100 CÂU TRẢ LỜI CHO 100 CÂU HỎI KHÓ.
- CHÚNG TÔI TIN (Randy Frazee).
- NHỮNG LỄ THẬT VỀ ĐỨC CHÚA TRỜI
- KINH THÁNH BẠN CÓ THỂ TIN
- CHỨC TÊ LỄ CỦA MỖI TÍN HỮU
- ĐỐI DIỆN VỚI LƯƠNG TÂM WWW
- CỨU RỜI QUA THẬP TỰ GIÁ
- BƯỚC ĐẦU THEO CHÚA
- CHIA SẺ CHÚA GIÊ-SU KHÔNG SỢ HÃI
- NGÀI ĐỒNG ĐI VỚI TÔI WWW
- MÔ HÌNH ĐÀO TẠO MÔN ĐỒ JDP
- HỌC VỚI CHÚA MỖI NGÀY
- NGƯỜI ĐÀN BÀ HẠNH PHÚC
- CÁC NGUYÊN TẮC GIẢNG LUẬN WWW
- HỌC VỀ NHỮNG DANH NHÂN (LIFE SENTENCES)
- ĐÂY LÀ SỰ SỐNG WWW
- CÁC BÀI HỌC TÂN ƯỚC CHO NGÀY NAY WWW

-CÁC BÀI HỌC CỤU ƯỚC CHO NGÀY NAY WWW

69 tuổi...

TÔI CHÚ Ý VIẾT SÁCH CHO GIA ĐÌNH

Tôi muốn chọn dịch sách và viết sách cho thiếu nhi, nhi đồng. Tôi muốn các cha mẹ trẻ tha hương có tài liệu tốt để dạy dỗ con cái. Cha mẹ chỉ cần mỗi ngày đọc một bài cho con em nghe và cho con xem hình vẽ của mỗi bài trước khi đi ngủ. Tôi rất vui vì Họa Sĩ Bảo Huân đã giúp tôi vẽ những hình ảnh minh họa cho các câu chuyện dành cho thiếu nhi. Họa sĩ Bảo Huân là người đang giúp design tờ báo Hướng Đi trong nhiều năm.

Tôi đã xuất bản quyển **CHA MẸ TRẢ LỜI CON CÁI** có 88 bài với hình vẽ minh họa của Họa Sĩ Bảo Huân.

Tôi đang thực hiện quyển sách kế tiếp là **ÔNG BÀ TRUYỀN DẠY CON CHÁU** cũng có các hình vẽ của Họa Sĩ Bảo Huân.

Tôi đang cùng thầy Lê Minh Thảo soạn dịch một quyển sách khác dành cho thiếu nhi. Chúng tôi đặt tên quyển sách mới này là **MẸ ƠI, CON XIN HỎI**.

Tôi đang giúp in và phát hành quyển sách **THIÊN ĐÀNG KỶ DIỆU** của Mục Sư Lâm Văn Minh lúc ông vừa tròn 80 tuổi. Mục Sư Minh có khả năng viết khá nhanh, cả tiếng Việt lẫn tiếng Anh. Ông đã gửi tặng tôi quyển "God's Miracles: His Faith, and His Escape from Vietnam By Boat" do ông viết và in. Ông cũng đang dành thời giờ viết bài đăng báo Hướng Đi.

TÔI GÓP TIẾNG NÓI PHÁT THANH

Gần đây tôi tham gia chương trình phát thanh hằng tuần trên đài nói tiếng Việt Nam ở địa phương. Chương trình có tên **TÌNH YÊU VÀ HY VỌNG**. Ở Dallas có đài Radio 1600 AM đã được ban Hiệp Nguyện các Mục Sư vùng DFW dùng để phát thanh truyền giáo và giới thiệu các Hội Thánh trong vùng. Để thực hiện các chương trình phát thanh tôi làm việc chung hằng tuần với Mục Sư Trần Lưu Chuyên, một người có lòng yêu Chúa, dễ tính, thích phục vụ và giỏi về kỹ thuật. Tôi vẫn chưa biết có bao nhiêu người nghe tôi nói hằng tuần trên làn sóng điện. Chúa Giê-su đã từng kêu lên, "Ai có tai mà nghe, hãy nghe!"

Tôi cũng thích tham gia các chương trình truyền hình. Tôi nghĩ đến mỗi chương trình như mỗi món ăn và tôi là người đầu bếp nấu ăn. Tôi thích nhiều người được ăn ngon, ăn bổ.

TÔI GIÚP VẬN ĐỘNG HỌC BỔNG TRE GIÀ MĂNG MỘC

Mùa Thu năm 2019 tôi mở đầu chương trình học bổng **TRE GIÀ MĂNG MỘC** để giúp các sinh viên xây dựng chức vụ, cũng giúp các thanh niên học nghề. Tôi hiểu nguyên tắc "No Minister No Ministry". Tôi muốn được Chúa dùng để đào tạo thêm nhân tài, con gặt, chiến sĩ cho Chúa. Tôi muốn giúp những thanh niên được Chúa kêu gọi. Tôi muốn mở thêm các Hội Thánh mới. Con người là vốn quý trước nhất. Con người có giá trị khi được Chúa tuyển dụng. Chúa đã nêu gương bắt đầu phục vụ thế giới bằng những môn đồ sẵn sàng chịu học và chịu vâng lời. Tôi chờ đợi

Chúa dấy người và sai người đến hiệp tác với tôi. Người tôi chọn phải có tiêu chuẩn ham học, ham đọc và ham viết. Cả nam lẫn nữ, ai có những đức tính này đều được Chúa dùng. Tôi muốn liên hệ và xây dựng một đội ngũ thanh niên có tâm tình yêu linh hồn, yêu tiến bộ, yêu phục vụ, yêu quê hương, yêu thiên nhiên vũ trụ, yêu đất yêu trời. Giống như Chúa Giê-su quy tụ một nhóm môn đồ thích đi theo thầy. Tôi thấy hình ảnh thầy trò đồng hành, gần gũi, ăn ở chung với nhau, học hỏi khám phá để thay đổi thế giới. Tôi thấy tình trò yêu thầy và lòng trò rất muốn giống thầy. Tôi thấy thầy quý trò và hy sinh vì trò.

Tôi thích câu "Con hơn cha là nhà có phúc". Tôi tin trò hơn thầy là thầy có phúc.

TÔI THÍCH MUA SÁCH MỚI

Tôi ham đọc sách mới. Tôi thường mua sách mới ở Tiệm Sách của Dallas Theological Seminary. Chỉ cần đến tiệm sách này thường xuyên bạn sẽ có cơ hội để mua được những quyển sách quý mới xuất bản hoặc mới tái bản. Tôi cũng đến tìm sách ở Mardel, một tiệm sách gần nhà. Tôi muốn tập trung tất cả những sách tôi sắm được để làm thành một Thư Viện của VMI. Tôi gọi đó là THƯ VIỆN HƯỚNG ĐI. Thư Viện HƯỚNG ĐI sẽ là nơi lưu trữ các mẫu báo Hướng Đi từ số 1 đến nay là số 72. Tôi có tất cả các sách đọc và sách Giáo Khoa mà sinh viên học bằng Master đều muốn có. Tôi ước gì người Việt bắt chước được người Israel trong việc ham học và ham đọc. Nghe nói người cha Israel để gia tài lại cho con là một tủ sách. Tôi muốn làm gương đọc sách cho con cháu tôi.

Tôi có kinh nghiệm thú vị khi Chúa chỉ dẫn cho tôi thấy và đọc một quyển sách có sẵn trong tủ. Giống y như một người lạ âm thầm đặt quyển sách đó trước mặt tôi. Tôi cầm lên đọc và thích thú trong lòng vì sách đáp ứng nhu cầu tâm linh của tôi. Chúa đã chỉ sách cho tôi đọc. Tôi biết thêm ý Chúa. Rất nhiều lần, nhiều lần.

63 tuổi...

TÔI CÓ XE MỚI

Con gái lớn của tôi Vĩnh Ân có chồng làm Kỹ Sư, hiện có 2 trai một gái. Cháu gái tôi mới bước vào Đại Học và học chuyên về Âm Nhạc. Con gái tôi có nghề dạy học, dạy các lớp tiểu học. Cách nay 7 năm vợ chồng con gái tôi đã đứng tên mua tặng cho vợ chồng tôi chiếc xe mới tinh hiệu CRV Honda. Đã 7 năm rồi, tôi lái chiếc xe này đi chợ, đi thăm, đi nhà thờ...tôi chỉ thay nhớt xe khi bảng báo hiệu gần tay lái chỉ 15%, tôi mang ngay xe đến hãng Honda để thay nhớt xe và tiếp tục lái xe. Chiếc xe nay đã lên 104,000 miles và xe vẫn tốt, vẫn mạnh dù tôi vẫn đi nhiều, đi xa. Tôi đã có nhà, có xe, có ăn, có ngủ, có việc để làm. Bây giờ về hưu tôi cũng được các hãng bảo hiểm chăm lo sức khỏe, thuốc men. Tôi có bình an và chẳng có nhu cầu. Tôi đang sống những ngày trời trên đất. Tôi có Chúa đi cùng, vậy cần chi phải lo?

65 tuổi

VỢ TÔI MẮC BỆNH PARKINSON

Vợ tôi thua tôi 2 tuổi. Bà là người mạnh khỏe, dạn dĩ, đảm đang. Ít khi đau ốm. Nhưng có lần vợ tôi mắc bệnh đau đầu đông (Migrain). Rồi sau đó vợ tôi mắc bệnh mà Bác sĩ gọi là Parkinson. Tay chân không run nhưng yếu dần. Tôi đưa vợ tôi qua California để gặp vị Bác sĩ Việt nổi tiếng về nghiên cứu bệnh Parkinson. Ông đã quan tâm giúp đỡ, ông cho uống thuốc. Tôi đưa vợ tôi đến Bệnh Viện Presbyterian ở Dallas gặp Bác sĩ chuyên khoa về thần kinh học. Họ cũng cho uống thuốc tương tự. Người ta vẫn chưa biết nguyên nhân của bệnh nên cũng chưa chế được thuốc nào để trị bệnh này. Tôi đưa vợ tôi đến Parkinson Voice Project ở Richardson để tập nói. Vợ tôi cũng đến trung tâm physical therapy để tập đi. Tôi đưa vợ tôi đến Bệnh Viện Parland để được chích thuốc trị xương. Tôi đưa vợ tôi đến bấm huyệt, châm cứu theo phương pháp Đông Y. Thời gian chậm chạp trôi qua khó khăn, vợ tôi đi lại yếu ớt, tiếng nói không rõ lời. Vợ tôi không lái xe được, vợ tôi dùng xe đẩy. Tôi và nhiều người thân đang cầu nguyện cho vợ tôi hết bệnh, nhưng hết bệnh hay chưa hết bệnh là thời gian của Chúa.

Sau 5 năm, tôi vẫn đưa vợ tôi đi nhà thờ, đi chợ và vợ tôi vẫn giúp tôi nấu ăn hằng ngày. Các con tôi có nhà riêng sống ở xa, chỉ còn vợ chồng tôi ở nhà riêng. Chúng tôi quen dần với đời sống những người già ở Mỹ. Trầm lặng. Bình yên. Vợ chồng tôi vừa đến thăm Bà Mục Sư Lê Thành Nhơn đang sống ở The Colony, cách nhà chúng tôi 45 phút lái xe. Năm nay bà 78 tuổi và không đi lại được. Ông Mục Sư Nhơn năm nay 82 tuổi, ông bà ở nhà chỉ có hai vợ chồng. Vợ chồng tôi cũng thường đến thăm bà Quả Phụ Mục Sư Nguyễn Xuân Hà. Bà bước vào tuổi 80. Bà ngủ được nhưng không ăn được nhiều. Trí đã lãng. Mỗi tháng chúng tôi có dịp đoàn tụ gia đình để gặp nhau, ăn chung, cầu nguyện chung. Lễ Tạ Ơn sắp đến, các con cháu tôi vẫn giữ truyền thống quy tụ về thăm ông bà nội và ông bà ngoại. Vợ tôi dầu yếu sức vẫn muốn nấu ăn cho các cháu đến thăm trong ngày Lễ Tạ Ơn. Những ngày Tết tây rồi Tết ta cũng đến và chúng tôi có dịp ăn chung như vậy. Những người già muốn gặp con cháu. Con cháu cũng muốn đến thăm ông bà già. Mọi người đều cần được an ủi.

5

TÔI SỐNG GẦN TRỜI XA ĐẤT

70 tuổi...

TÔI MUỐN LÀM MỘT NGƯỜI THỢ MỘC

Chúa Giê-su chọn làm nghề thợ mộc. Công việc của người thợ mộc là xây dựng, sửa chữa và tái thiết. Chúa Giê-su là người thợ mộc phi thường. Ngài là nhà xây dựng, nhà kiến trúc, nhà tái thiết thuộc linh thành công nhất. Tôi muốn noi gương Chúa để sửa chữa những cuộc đời, để tái thiết những cuộc đời. Xung quanh tôi có rất nhiều ngôi nhà, nhiều gia đình đổ vỡ vì không có nền móng vững chắc. Cần nhiều thời gian để sửa chữa hơn là xây dựng mới. Phòng bệnh hơn chữa bệnh. Xây dựng đời sống tâm linh từ thời niên thiếu dễ dàng hơn là xây dựng hay tái thiết trong thời gian già nua. Tôi muốn xây dựng những con người mới, những chức vụ mới, những gia đình mới.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

TÔI MUỐN ĐI TỚI

Đầu tháng Tư năm 2019, dù đã về hưu, tôi đã nhận lời làm quản nhiệm Hội Thánh Báp-tít Ân Điển ở Arlington. Đây là Hội Thánh đã có từ 25 năm rồi, nhưng sau nhiều biến cố, bầy chiên tản lạc, không còn người đi nhóm như xưa. Hội Thánh gồm những người già hiện đang thuê phòng của First Baptist Church of Arlington để nhóm lại buổi chiều. Hội Thánh này giống như ngôi nhà sắp đổi chủ cần được tái thiết, tân trang. Tôi có 16 năm kinh nghiệm lãnh đạo Hội Thánh Báp-tít mang tên Đức Tin ở thành phố Dallas, bây giờ Chúa lại cho tôi được dự phần giúp một Hội Thánh Báp-tít mang tên Ân Điển ở thành phố kế cận là Arlington. Arlington là thành phố đẹp có một sân bóng lớn tầm cỡ quốc gia mang tên Stadium ATT. Đây là sân bóng football được xây dựng và sử dụng bởi đội bóng Cowboy nổi tiếng một thời. Có rất đông người đến xem bóng đá Mỹ ở đây mỗi tuần. Arlington cũng có một trường Đại Học lớn mang tên University of Texas at Arlington (UTA) nằm kế sát nhà thờ First Baptist Church of Arlington. Trường này có đến 45,000 sinh viên theo học, (có năm sinh viên theo học đến 60,000 người), trong đó một số du học sinh Việt Nam. Tôi đang sinh hoạt với Hội Thánh Ân Điển và đến đây hằng tuần. Đường xa gần một tiếng đồng hồ lái xe.

Cũng thời gian này Chúa đưa thầy cô Lê Minh Thảo đến mua nhà ở vùng Rockwall gần Dallas và thầy cô đã hiệp tác với tôi đến giúp Hội Thánh Ân Điển ở Arlington. Với sự ủng hộ tinh thần của Hội Thánh Mỹ, Hội Thánh Ân Điển củng cố lại các sinh hoạt thờ phượng và phục vụ. Vẫn giữ giờ nhóm buổi chiều Chúa Nhật. Từ 10 người nhóm, Hội Thánh nay tăng lên 30 người nhóm. Có hôm nhóm được 40 người. Chúa đã vực Hội Thánh dậy và bây giờ Hội Thánh đang nhóm lại bình thường. Hội Thánh có mở mục vụ thiếu nhi, giữ bữa ăn thông công sau giờ nhóm hằng tuần. Hội Thánh cũng giữ được các ngày giáo lễ của Hội Thánh trong năm. Một bước tiến tốt là Hội Thánh đã tổ chức lễ thụ phong chức vụ Truyền Đạo cho thầy cô Lê Minh Thảo vào đầu tháng 10, 2019. Mục Sư và tín hữu các Hội Thánh khác, nhiều nhất là các tín hữu Hội Thánh Đức Tin Dallas đã đến dự. Mọi người trong Hội Thánh được khích lệ vui vẻ. Tại cơ sở nhà thờ Ân Điển ở Arlington, tôi cũng bắt đầu mở lớp học Anh Ngữ luyện thi quốc tịch cho đồng hương vào lúc 2 giờ đến 3 giờ chiều, khoảng 10 người đã đến học. Chúa đã cảm động một tín hữu người Mỹ, anh Mark Cooper ở First Baptist Church of Arlington, nhận lời đến dạy lớp này. Lớp học thi quốc tịch do người Mỹ dạy thật là thích hợp.

Qua tháng 12, Chúa mở đường cho tôi có thể bắt đầu mở lớp học Kinh Thánh bằng tiếng Anh vào mỗi sáng Chúa Nhật tại cơ sở nhà thờ First Baptist Church of Arlington. Chúng tôi bắt đầu rất nhỏ với ước muốn rất lớn để xây dựng English Speaking Vietnamese Church of Arlington. Tôi nghĩ đến những lớp học tiếng Anh, lớp học tiếng Việt cho con em người Việt Nam.

Làm sao để Hội Thánh phát triển? Tôi nghĩ cách tốt nhất trong lúc này là người lãnh đạo Hội Thánh phải làm gương. Phi-e-rơ hầu việc Chúa không lương, tôi chọn phục vụ không lương. Tôi nhớ ông Phi-e-rơ gặp một người què nằm một chỗ, nằm ăn xin, ông động lòng thương xót và ông tuyên bố: "Tiền bạc tôi không có, nhưng điều tôi có, tôi cho anh. Hãy đứng dậy và đi!" Người què lập tức đứng dậy đi, vui vẻ ca ngợi Chúa. Phép lạ đặc biệt này đã góp phần dặt đưa nhiều

người chứng kiến đến cùng Chúa quyền năng. Tiền bạc không phải là trở ngại cho sự phát triển Hội Thánh. Hội Thánh không thiếu tiền, chỉ thiếu người.

Từ 70 tuổi...

TÔI THÍCH NHỮNG NHÀ LÃNH ĐẠO TRẺ

Chúa đang đưa đến cho tôi gặp thêm những người lãnh đạo trẻ. Người trẻ dễ dàng sống đức tin hơn người già.

Tôi được mời dự lễ Tấn Phong Mục Sư Nhiệm Chức của một cặp vợ chồng trẻ ở Haltom City, Fort Worth, thầy cô Lữ Hải Đăng. Tôi có dịp mời Giáo Sư Phạm Xuân Dũng, một người có bằng Ph.D. Thần Học từ Houston đến thăm giảng cho Hội Thánh Ân Điển. Tôi thích ủng hộ những nhà lãnh đạo trẻ. Tôi nhớ kinh nghiệm của người Việt TRE GIÀ MĂNG MỘC. Không phải đợi tre tàn măng mới mọc. Hội Thánh nào muốn phát triển cũng phải quan tâm hơn nữa đến việc đào tạo người lãnh đạo mới. Người lãnh đạo là quan trọng, mỗi Hội Thánh mạnh hay yếu cũng tùy thuộc vào người lãnh đạo. Tôi nghĩ đến học bổng TRE GIÀ MĂNG MỘC. Một người bạn đã nói chuyện với tôi về một khám phá. Anh cho biết người Mỹ đã chia sẻ kinh nghiệm là "giúp một người trẻ lớn lên dễ hơn là làm cho một người già khỏe lại." Đầu tư tiền bạc cho con đi học và học nhiều hôm nay tốt hơn là để dành tiền lại tiêu xài cho con ngày mai. Ham làm kiếm tiền sớm không bằng đi học kiếm kiến thức sớm. Đầu tư cho hôm nay để có được tương lai. Tôi thích câu nói của Chúa Giê-su, "Hãy chứa của trên trời... Vì của cải của người đời thì lòng người ở đó." Ngày nay có ít người tin và làm theo lời Chúa nói. Nhiều người tưởng rằng mình khôn hơn Chúa. Nhiều người đang lo chứa của dưới đất. Họ quên mất thiên đàng. Tôi đang khuyến khích nhiều người trẻ chứa của trên thiên đàng, nơi không bao giờ hư mất.

Giữa tháng 10, 2019 có Mục Sư Phạm Huyền ở Đại Hàn được Chúa mở đường cho qua Mỹ học Anh Văn ở Dallas Baptist University. Ông là Mục Sư người Việt và đã làm Mục Sư cho Hội Thánh Việt Nam ở Đại Hàn trong 12 năm, có lương bổng đảng hoàng. Ông còn trẻ, nhỏ tuổi hơn con trai út của tôi nhưng đã có 5 con. Vợ con ông còn đang sống ở Đại Hàn, ông đến Mỹ một mình. Ông nói Chúa đã kêu gọi ông qua Mỹ để làm việc khác Chúa giao. Tôi giới thiệu ông cho gia đình con trai tôi cũng đang sống gần trường. Ông mang theo chiếc xe đạp và ông thích đánh banh bóng. Ông biết nói, đọc và dịch tiếng Đại Hàn sang tiếng Việt và tiếng Anh. Tôi tìm đến thăm ông và mời ông hiệp tác làm việc Chúa giao. Ông có đến nhóm chung với First Baptist Church of Arlington buổi sáng và Hội Thánh Ân Điển Arlington buổi chiều.

Cũng trong tháng 10, 2019 một Mục Sư trẻ từ Việt Nam nhân chuyến du lịch thăm nước Mỹ đã ghé lại thăm tôi và tôi đã dẫn ông đi thăm vài chỗ để biết thêm. Ông hứa sẽ trở lại Mỹ sang năm để xin học tiếp. Tôi thấy Chúa đang dấy thêm những người trẻ bước vào chức vụ.

Ngày 25 tháng 10, 2019 tôi được cô Patty Lane, Director Intercultural Ministries của Baptist General Convention of Texas cho cái hẹn đến trụ sở Báp-tít Texas ở Dallas để thăm. Tôi mời hai người trẻ một trai một gái đi theo để nói chuyện, để học cách làm việc với người Mỹ. Cô Patty Lane có lòng thương các dân tộc thiểu số đang sống ở Texas, cô đã giúp đỡ các Hội Thánh ngữ tộc (17 thứ tiếng Phi Châu, 28 tiếng Á Châu, trong đó có Hội Thánh Việt Nam) trong hơn 25

năm qua. Trong cuộc nói chuyện này cô đã gợi ý với tôi hãy xây dựng một English Speaking Vietnamese Church. Người trẻ Việt Nam lớn lên ở Mỹ thường nói tiếng Anh, nhiều em không biết tiếng Việt, nhu cầu Youth Minister lãnh đạo thanh thiếu niên đang rất cần, khắp các nhà thờ Việt ở Mỹ. Nhu cầu và giải pháp!? Tôi đang có nhu cầu, tôi đang tìm giải pháp, tôi muốn góp phần đáp ứng nhu cầu, tôi nghĩ đến học bổng TRE GIÀ MĂNG MỘC. Đây là khởi điểm của phong trào mở Hội Thánh mới cho thế hệ trẻ Việt Nam tha hương.

Cảm ơn Chúa, tôi đang thấy "ENGLISH SPEAKING VIETNAMESE CHURCH" thành hình, bắt đầu từ trong lòng, trong trí của tôi... Nhân dịp Lễ Thanksgiving năm 2019. Tôi nói tiếng Anh theo cách của người Việt Nam học tiếng Anh ở quê nhà, tôi không giống các cháu tôi sinh ra và lớn lên ở Mỹ, làm sao tôi có thể nói để các em hiểu? Khó khăn trở ngại vì hàng rào ngôn ngữ. Khó khăn về sự chia cách của thế hệ, của văn hóa. Làm sao vượt qua những trở ngại, khó khăn này? Việc làm gì có khó khăn nhiều thì sự thành công của công việc đó mới to lớn. Tôi muốn lập nền tảng của một Hội Thánh người Việt nói tiếng Anh để các con các cháu tôi từ đó xây dựng lên. Khó khăn có nhưng thuận lợi cũng có rất nhiều. Hơn nữa tài liệu sách vở phương tiện giáo dục bằng Anh Ngữ rất đầy đủ xung quanh, chúng ta chỉ cần có người hướng dẫn dùng là được. Tôi hy vọng có nhiều người tham gia. Tôi muốn hướng dẫn cách làm, bạn có muốn tham gia? Có thể đây là dịp tốt cho bạn tham gia. Hãy liên lạc với tôi. Số phone của tôi là 469-493-2307. Bạn có thể text message đến số phone này.

Một ý tưởng mới đã nảy sinh. Một công việc mới đang thành hình. Tôi thấy Chúa đã chuẩn bị hoàn cảnh từ lâu và bây giờ Chúa muốn tôi bước vào để áp dụng ý Chúa trong hoàn cảnh mới. Tôi có 5 cái bánh và 2 con cá. Ai cũng có sẵn 5 cái bánh và 2 con cá, những khả năng quý báu Chúa đã ban cho. Tôi bằng lòng trao 5 cái bánh và 2 con cá của mình lên tay của Chúa. Chúa sẽ làm phép lạ nuôi hàng ngàn người đang đói khát. Vì chúng ta bước đi bởi đức tin chứ chẳng phải bởi mắt thấy. Nên tôi sẽ bước đi bằng đức tin. Chúa sẽ mở đường. Muốn đi bộ trên mặt nước biển, tôi phải bước ra khỏi thuyền. Tôi nghe tiếng Chúa phán và tôi nhìn xem Chúa. Tôi chỉ nhìn một mình Chúa để bước đi. Tôi không nhìn sóng gió đang bủa vây xung quanh. Tôi muốn góp phần xây dựng một Hội Thánh mới. Bởi người Việt, vì người Việt.

Bước đi bằng đức tin chắc chắn không dễ.

Có người can ngăn, "Nếu muốn đi nhanh bạn hãy đi một mình, nếu muốn đi tới đích bạn hãy cùng đi với tôi." Tôi vẫn đang học nghệ thuật chờ đợi. Chúa sẽ làm việc của Ngài qua tôi. Tôi đang mang hình ảnh của Đức Chúa Trời. Tôi biết hầu việc Chúa không phải là đi vào một sân chơi nhưng là bước vào một bãi chiến trường. Tôi biết tôi sẽ thắng vì Chúa Giê-su đã đắc thắng thế gian rồi. Tôi làm được mọi sự nhờ Chúa Giê-su thêm sức cho tôi.

Tôi yêu nhiều vì đã được Chúa tha nhiều.

Tôi được Chúa giao nhiều và đã được Chúa đòi lại nhiều.

"Cảm tạ Đức Chúa Trời vì sự ban cho của Ngài không xiết kể."

TÔI QUAN TÂM ĐẾN GIA ĐÌNH

Chúa cho vợ chồng tôi có 3 con và nay có thêm 7 cháu. Vĩnh Ân là trưởng nữ có gia đình và có 3 con, một gái hai trai. Tuyên là trưởng nam có gia đình và có 4 con, hai gái hai trai. Thiên Minh là con trai út nay đã trưởng thành nhưng không muốn lập gia đình riêng. Mỗi gia đình đều có nhà riêng, nhưng thường họp mặt gia đình thân mật. Con cháu là của báu do Thiên Chúa ban cho các gia đình. Con cháu thường noi gương cha mẹ ông bà. Hội Thánh là những gia đình nhỏ hiệp chung thành một gia đình lớn để cùng thờ phượng Chúa và mở mang nước Chúa. Tôi thường nhắc, "Con hơn cha là nhà có phúc." Muốn được phúc như người Do Thái được phúc, nhờ các tổ phụ như Áp-ra-ham, Y-sác, Gia-cóp, con cái phải rèn tập bài học kỹ luật thuộc linh do tổ phụ truyền lại ngay từ khi còn nhỏ. Đó là truyền thống gia đình. Để con cháu không quên. Để con cháu có tương lai. Để con cháu có phúc.

Trong mỗi ngày, mỗi gia đình đều phải cố gắng đọc lại lời chỉ dạy quan trọng sau đây:

"Đây là các điều răn, quy luật và sắc lệnh CHÚA, Đức Chúa Trời chúng ta đã truyền tôi dạy cho anh chị em vâng giữ khi sinh sống trong xứ anh chị em sẽ chiếm hữu sau khi qua sông Giô-đanh, để anh chị em và con cháu anh chị em biết kính sợ CHÚA, Đức Chúa Trời của anh chị em suốt thời gian sống trên đất và nhờ giữ các mạng lệnh, điều răn đó, anh chị em sẽ được sống lâu. Anh chị em Y-sơ-ra-ên! Anh chị em hãy nghe và cẩn thận làm theo để anh chị em được phúc hạnh và trở nên đông đúc trong xứ tràn trề sữa và mật ong, như CHÚA, Đức Chúa Trời của tổ tiên đã hứa với anh chị em.

Toàn dân Y-sơ-ra-ên hãy nghe đây! CHÚA, Đức Chúa Trời của chúng ta là CHÚA có một không hai. Phải hết lòng, hết linh hồn, hết sức yêu kính CHÚA, Đức Chúa Trời của anh chị em. Anh chị em phải ghi lòng tạc dạ các điều răn tôi truyền lại cho anh chị em hôm nay. Phải ân cần dạy dỗ con cái những điều này, dạy chúng khi ngồi ở nhà cũng như khi đang đi đường, khi đi ngủ cũng như khi thức dậy. Phải buộc lời này vào tay như một biểu hiệu và đeo trên trán để nhớ. Phải viết lời này trên khung cửa nhà và trên cổng thành.

Khi CHÚA, Đức Chúa Trời của anh chị em đã đem anh chị em vào xứ mà Ngài đã thề hứa ban cho tổ tiên chúng ta là Áp-ra-ham, Y-sác, Gia-cóp và cho anh chị em chiếm hữu những thành to lớn giàu có không do anh chị em kiến thiết, nhà cửa đầy dẫy những vật tốt đẹp không do anh chị em mua sắm; giếng nước không do anh chị em đào, vườn nho và vườn ô-liu không do anh chị em trồng, và khi được ăn uống thỏa thích, anh chị em phải cẩn thận đừng quên CHÚA, là Đấng đã đem anh chị em ra khỏi Ai-cập là đất nô lệ.

Phải kính sợ CHÚA, Đức Chúa Trời của anh chị em, chỉ phục vụ một mình Ngài và lấy danh Ngài mà thề nguyện. Đừng theo các thần khác, là thần của các dân tộc lân bang; vì CHÚA, Đức Chúa Trời, Đấng hiện diện giữa anh chị em, là Đức Chúa Trời kỳ tà, nếu anh chị em thờ các thần khác, cơn thịnh nộ của Ngài sẽ nổi dậy nghịch với đồng bào và Ngài sẽ tiêu diệt anh chị em khỏi mặt đất. Vậy đừng thử thách CHÚA, Đức Chúa Trời anh chị em như anh chị em đã làm tại Ma-sa. Phải nhất quyết tuân hành các điều răn của CHÚA, Đức Chúa Trời anh chị em cùng với các điều khoản và mạng lệnh tôi đã truyền lại. Phải làm những việc gì CHÚA cho là đúng và tốt, như vậy anh chị em mới được may mắn và có thể vào chiếm lấy xứ tốt đẹp CHÚA đã thề hứa ban cho các tổ tiên, và mọi quân thù cũng sẽ bị quét sạch như CHÚA đã hứa.

Sau này, khi con cái anh chị em hỏi: "Các điều khoản, quy luật và sắc lệnh CHÚA, Đức

Chúa Trời chúng ta đã truyền có ý nghĩa gì?" Anh chị em sẽ trả lời: "Ngày xưa chúng ta là nô lệ của Pha-ra-ôn trong xứ Ai-cập, nhưng CHÚA đã dùng tay quyền năng đem chúng ta ra khỏi Ai-cập. Chúng ta đã thấy CHÚA làm nhiều dấu kỳ phép lạ rất lớn và rất khủng khiếp để hình phạt Ai-cập, Pha-ra-ôn và cả hoàng gia. Nhưng Ngài đem chúng ta ra khỏi xứ đó và dẫn chúng ta vào xứ Ngài đã thề hứa với các tổ tiên và ban cho chúng ta xứ này. CHÚA có truyền dạy chúng ta phải tuân hành tất cả các mạng lệnh này và kính sợ CHÚA, Đức Chúa Trời chúng ta, để chúng ta được thịnh vượng và sống còn như ngày hôm nay. Nếu chúng ta thận trọng vâng theo tất cả điều răn này của CHÚA, Đức Chúa Trời chúng ta, chúng ta được kể là công chính." Phục Truyền 6:1-25 (Bản dịch 2011).

TÔI BIẾT CHẮC ĐƯỢC CỨU

Bạn có biết chắc mình sẽ được thiên sứ của Chúa rước bạn lên thiên đàng ngay sau khi bạn lìa đời không?

Bạn có biết chắc làm thế nào để được Chúa cứu rồi không?

Các tôn giáo đời này đang dạy bạn hãy cố gắng tự cứu lấy mình phải không?

Có phải bạn tin sẽ được một Giáo hội làm ơn đầy đủ các phép bí tích màu nhiệm để cho bạn được cứu phải không?

Có phải bạn sẽ tiếp tục làm lành, lánh dữ và ăn chay, tụng niệm, tu thân, ép xác, trả nợ lương tâm...để mong thoát khỏi kiếp người?

Trên thế giới có nhiều tôn giáo và triết lý của loài người dạy chúng ta hãy làm điều này hay làm điều khác như vậy để được cứu rỗi linh hồn hay sẽ được siêu thoát. Tôi hiểu như thế này, nhân loại có nan đề đau khổ và nhân loại cố đi tìm giải pháp thoát khổ. Tội lỗi là nan đề, giải pháp là tội được tha. Thế giới có hai giải pháp: một là tự cứu hai là nhờ Trời cứu. Tự cứu là nhờ việc mình tự làm, nhờ Trời cứu là nhờ đức tin nơi việc Trời làm. Tự cứu là không chắc, nhờ Trời cứu là chắc chắn. Kinh Thánh khẳng định, "Theo như đã định cho loài người thì ai nấy sẽ chết một lần rồi chịu phán xét." Ai phán xét? Chỉ có Trời phán xét. Trời chỉ phán xét loài người theo tiêu chuẩn của Trời với Luật Trời đã được bày tỏ cách công khai. Bạn cần tìm đọc Kinh Thánh để tìm ra giải pháp cho nan đề của bạn. Chúng ta không thể nương dựa nơi giải pháp của loài người đặt ra. Một tử tù làm sao tự cứu được các tử tù khác?

Luật Trời khẳng định,

"Vì nhờ ân điển, bởi đức tin mà ***anh em được cứu***, điều này không đến từ anh em, mà là ***tặng phẩm của Đức Chúa Trời***, cũng không do việc làm của anh em, để không ai có thể tự hào. Vì chúng ta là công trình của tay Ngài, được tạo dựng trong Đấng Cơ Đốc Giê-su để thực hiện những việc lành, mà Đức Chúa Trời đã chuẩn bị từ trước để chúng ta làm theo." (Ê-phê-sô 2:8-10).

Theo ý Trời, sự cứu rỗi quý giá không một ai tạo ra được, chỉ có thể nhận được như một tặng phẩm Trời ban. Nếu là tặng phẩm thì không cần trả công hay ráng sức. Nếu chỉ có nhận lãnh thì không cần làm thêm việc gì. Người nhận quà chỉ cần vui vẻ cảm ơn người tặng quà. Tin cậy Chúa và đón nhận quà tặng của Ngài là bí quyết của sự cứu rỗi. Không một ai có thể khoe mình

đã làm việc gì để được cứu rồi cả. Đức Chúa Trời chỉ chấp nhận việc làm của một mình Con Một của Ngài là Chúa Cứu Thế Giê-su. Bạn chỉ có thể tin nhận Chúa Giê-su và việc làm của Ngài hoặc bạn sẽ khước từ Chúa Giê-su để làm theo việc tự sức của mình hay việc tự cứu mà người khác tưởng là phải. Tôi thích thứ tự tinh thần ở đây: Tôi được cứu để làm lành, chứ không phải tôi làm lành để được cứu. Việc lành của tôi chỉ có ý nghĩa khi tôi đã được Chúa cứu.

Mời bạn xem bài viết, "Từ Trời Oi! Đến Cha Oi!" cũng do tôi viết năm nay. Nếu bạn tin và mở miệng kêu cầu Chúa là Cha ơi! tôi tin chắc địa vị của bạn trong Chúa sẽ thay đổi hoàn toàn. Không có gì huyền bí ở đây cả. Tất cả là bởi đức tin mỗi người đặt vào ân huệ cứu rỗi của Chúa đã làm xong và ban cho chúng ta miễn phí.

TÔI CÓ NIỀM VUI MỚI

Chúa đang tiếp tục dẫn dắt tôi theo Chúa mỗi ngày. Có những người thân đang chia sẻ lý tưởng sống với tôi. Tôi không còn tâm sự buồn như câu thơ, "Thiên hạ có khi đang ngủ cả, tội gì mà thức một mình ta?"

Mục Sư Nguyễn Xuân Hồng, một Mục Sư niên trưởng đang sống nhiều năm ở California mới gửi cho tôi quyển sách nhỏ do ông sáng tác. Ông đã từng gửi cho tôi một bài thơ và tôi đã phát hành bài thơ dưới đề tài BIẾT ƠN CHA MẸ NHỚ ƠN TRỜI. Bây giờ ông gửi thêm quyển sách mới. Quyển sách có tựa đề ÔNG TRỜI THÂN THƯƠNG CỦA NGƯỜI DÂN VIỆT. Quyển sách này rất hợp ý hợp tình của tôi. Tôi thích viết quyển sách như vậy từ lâu nhưng không viết được đầy đủ và thị vị như ông. Tôi định phát hành quyển sách này để gửi tặng cho tất cả các tín hữu và thân hữu người Việt có lòng thương người bằng cách giúp nhiều thân nhân ra đi từ nhà này đến nhà khác để thăm hỏi và tặng sách cho bà con. Tôi muốn nhiều người Việt có được niềm vui của sứ đồ Phao-lô khi ông nói về các tín hữu xưa ở thành phố Tesalonica,

"Vả, mọi người đều thuật lại thế nào anh em đã tiếp đãi chúng tôi, và thế nào đã trở lại cùng Đức Chúa Trời, bỏ hình tượng đặng thờ Đức Chúa Trời hằng sống và chân thật, đặng chờ đợi Con Ngài từ trên trời, là Đức Chúa Jêsus mà Ngài đã khiến từ kẻ chết sống lại, tức là Đấng giải cứu chúng ta khỏi cơn thịnh nộ ngày sau." A-men.

Tôi muốn có thêm nhiều người hiệp tác để làm xong công việc Chúa giao. Tôi nhớ đến hình ảnh Chúa dùng 5 cái bánh và 2 con cá từ một em bé dâng lên cho Ngài. Ngài cầm bánh cầu nguyện và Ngài làm phép lạ hóa bánh. Nhưng Ngài không trực tiếp phát bánh cho đoàn dân, Ngài đã dùng các sứ đồ phát bánh. Họ cho dân chúng sắp hàng từng lớp 50 người. Chúa sai các môn đồ nhận bánh và phát bánh. Các môn đồ phát bánh xong, ai nấy đều ăn no. Bánh còn dư đến 12 giỏ. Phép lạ bánh hóa ra nhiều đang xảy ra trong tay của người phát bánh.

Tôi nhớ thời gian mùa gặt đã đến. Mùa gặt thì trúng, con gặt thì ít. Chúa dạy hãy cầu nguyện để Chúa sai thêm nhiều con gặt mới. Noi gương Chúa, tôi vẫn tiếp tục cầu nguyện và tham gia. Tôi góp phần đạo tạo con gặt mới. Tôi vui vì có thêm người kế thừa. Chúa sai người đến. Tôi biết người tín hữu biết tin Chúa sẽ được cứu và biết hầu việc Chúa sẽ được thưởng. Bạn muốn dâng mình hầu việc Chúa để được Chúa thưởng hay không? Cha mẹ của bạn (dù còn sống hay đã

chết) sẽ rất vui mừng khi biết bạn tin cậy và vâng lời Thiên Chúa. Con cái bạn sẽ tạ ơn bạn khi bạn đi đầu chọn theo con đường hẹp đẹp lòng Chúa.

Chỉ có hai phía, phía người và phía của Trời. Chỉ có hai hướng, hướng đi xuống và hướng đi lên. Chỉ có hai thứ lựa chọn, hoặc bạn chọn có Trời hoặc bạn chọn không có Trời. Người Mỹ hay nói, "Not religion but relationship." Không phải có tôn giáo hay không, nhưng là có mối liên hệ với Đức Chúa Trời hay không.

TÔI TỪNG TRẢI VUI BUỒN TRÊN ĐẤT MỸ

Tôi vẫn đang sống với thực tế hằng ngày. Giống như mọi người, tôi vẫn ngồi, vẫn đứng, vẫn đi. Tôi vẫn ăn, vẫn ngủ, vẫn làm. Tôi vẫn trông, vẫn đợi, vẫn chờ ngày mai.

Trong khi còn sống trên đất, chưa đến lúc về trời, đời sống chúng ta vẫn còn gắn liền với số phận của đất nước mà chúng ta đang sinh sống.

Có lẽ bạn đã biết ít nhiều về lịch sử nước Mỹ. Những di dân đi tìm tự do tôn giáo trên chiếc tàu Mayflower đã đến New England vào 11 Tháng Mười Một năm 1620 sau cuộc hải hành 66 ngày. Những di dân đầu tiên đã tìm được nước Mỹ đến nay đã 399 năm. Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ với ý niệm "mọi người sinh ra đều bình đẳng" đã được tuyên bố độc lập năm 1776 đến nay đã 243 năm. Nước Mỹ đã tham chiến ở Thế Chiến Thứ Hai, ở Triều Tiên, ở Việt Nam. Chúa yêu thương những sĩ quan Việt Nam đi tù sau cuộc chiến. Có người tin nhận Chúa lúc ở tù như cựu Trung Tướng Nguyễn Hữu Có, người đã từng làm Bộ Trưởng Bộ Quốc Phòng. Tôi đã gặp ông và cùng đi nhà thờ Báp-tít Ân Điển với ông lúc ông còn sống với gia đình ở Sài Gòn. Bây giờ ông đã qua đời. Bà và cô con gái còn sống đang làm việc từ thiện CHÉN CHÁO TÌNH THƯƠNG. Không ngờ nước Mỹ đã cho những sĩ quan đi tù này đến sống ở Mỹ. Không phải tình cờ mà người Việt chúng ta bây giờ được sống ở Mỹ. Nhiều người Việt đã trở thành những công dân Mỹ. Một số người Việt đã trở lại tin Chúa sau khi đến Mỹ. Tôi mới gặp Ông Huỳnh Hiếu tại nhà thờ First Baptist Church of Arlington trong tuần lễ vừa qua. Ông là cựu Trung Tá quân lực VNCH và ông đã đi tù ở miền Bắc đến 17 năm. Ông kể cho tôi biết ông đã ở tù chung với các vị Tuyên Úy như Hồng Y Nguyễn Văn Thuận, như MS Dương Kỳ. Ông đã tin nhận Chúa giữa lúc khó khăn. Năm nay ông đã 86 tuổi và ông đang viết hồi ký. Tôi tin Thiên Chúa là Đấng giới hạn đời người ta và chỗ ở của các nhóm người. Chúa cho người đi, Chúa cho kẻ ở. Chúa đưa người lãnh đạo này lên, Chúa hạ người lãnh đạo khác xuống. Nhờ tin cậy Chúa, nước Mỹ đã trở thành cường quốc số một của thế giới. Ngày nay nước Mỹ vẫn là cường quốc. Chúa đã gìn giữ nước Mỹ để bảo vệ tự do và hòa bình cho thế giới. Ảnh hưởng của xã hội Mỹ có sức mạnh trên đời sống của người dân Mỹ và của các dân tộc khác trên thế giới.

Nhờ lời cầu nguyện hàng ngày của những Mục sư và tín hữu tin thờ Chúa khắp nơi trên đất Mỹ trong những năm qua, tôi thấy Chúa đã hành động rõ ràng. Từ năm 2016, tôi thấy Tổng Thống Donald Trump đã được Chúa đẩy lên để khôi phục sức mạnh của nước Mỹ. Ông đã khôi phục lại tinh thần tin cậy Chúa, kính sợ Chúa, cầu nguyện với Chúa. Ông đã tái lập ngày National Day of Prayer ở Tòa Bạch Ốc. Ông nói: "Ở Mỹ chúng ta không thờ chính phủ, chúng ta thờ Trời."

Sau nhiều năm dưới chính quyền thiên tả, nước Mỹ đã đi xuống trầm trọng. Nợ nần gia tăng, nước Mỹ bị coi thường. "Make America Great Again" hoặc "Keep America Great" đã trở thành khẩu hiệu và đường lối tốt đẹp từ Chúa khích lệ nhiều người. Dân chúng can đảm đã đi theo người lãnh đạo can đảm. Người lãnh đạo lớn luôn luôn dám nghĩ dám làm theo ý Chúa. Thời đại nào cũng vậy, đi xuống thì dễ, đi lên thì khó. Phá hoại thì dễ, xây dựng thì khó. Ai bền lòng theo Chúa cuối cùng rồi sẽ thắng. Thiện thắng ác, sáng thắng tối. Sự khôn ngoan thắng sự đại dốt. Đức tin thắng vô tín. Tình thương thắng hận thù. Đức Chúa Trời thắng quỷ vương.

Mỗi ngày tôi theo dõi tình hình thế giới qua VOA TIẾNG VIỆT và BBC TIẾNG VIỆT. Tôi cũng xem chuyện thời sự qua Youtube. Tôi lắng nghe tin tức và nhận định. Tôi vui, tôi buồn với nước Mỹ. Tôi cầu nguyện cho Tổng Thống và chính phủ Mỹ. Chúa dạy chúng ta hãy tôn trọng và cầu nguyện cho các bậc cầm quyền. Tôi tin ngày nào trên tờ dollar còn mấy chữ IN GOD WE TRUST, và khi nào NGÀY CẦU NGUYỆN TOÀN QUỐC còn hiện diện thực thi ở Tòa Bạch Ốc, ngày đó chúng ta còn hy vọng. Bây giờ tôi vẫn tin Chúa đang chuẩn bị cho tôi và gia đình tôi một quê hương tốt hơn ở trên trời. Đó là lời hứa của Chúa không bao giờ thay đổi. Quả thật, chúng ta sống nhờ lời hứa của Chúa chứ không nhờ những lời giải thích. Niềm hy vọng trong Chúa không bao giờ bị mất.

Ngày 2 tháng 5, 2011, tôi nghe Tổng Thống Obama loan báo về việc tiêu diệt Osama bin Laden, thủ lãnh của Al Qaeda, người đã ra lệnh dùng máy bay tự sát đâm vào World Trade Center của Mỹ ở New York, gây ra vụ 9-11. Điều này có nghĩa là 10 năm sau, công lý đã được thi hành.

Ngày 26 tháng 10, năm 2019, tôi nghe Tổng Thống Donald Trump loan báo về việc tiêu diệt Abu Bakr al-Baghdadi, thủ lãnh của ISIS, kẻ tàn bạo đã ra lệnh giết chết rất nhiều người để uy hiếp dân chúng vùng Trung Đông nhằm xây dựng Nhà Nước Hồi Giáo bắt đầu từ năm 2003. Công lý đã được thi hành sau 16 năm.

Nước Mỹ đã được Chúa dùng để tiêu diệt các tổ chức khủng bố trên thế giới. Chủ nghĩa dân tộc đang sống giữa chủ nghĩa toàn cầu. Nước Mỹ cũng đang cố sống theo lời của Chúa. Ngày nào Nước Mỹ còn tin thờ Chúa, ngày ấy thế giới vẫn còn hy vọng bình an.

Gần đây nội bộ chính trường nước Mỹ có nhiều xáo trộn giữa sự tranh chấp của hai Đảng Dân Chủ và Đảng Cộng Hòa. Một bên là Cấp Tiến, một bên là Bảo Thủ. Một bên ủng hộ Pro-choise, một bên ủng hộ Pro-life. Người có chức vụ trong Hội Thánh không nên làm chính trị nhưng có quyền có thái độ chính trị. Tôi cũng vậy, tôi chọn thái độ chính trị phù hợp với niềm tin yêu của tôi nơi Kinh Thánh. Tôi chọn đứng về phía Nước Trời.

Tôi đứng về nước Mỹ trong mối quan hệ đối với thế giới. Nước Mỹ vẫn ủng hộ nước Israel. Một lý do chính là vì người Mỹ tin lời của Chúa. Chúa nói rõ Ngài sẽ ban phước cho người nào, nước nào ủng hộ nước Israel. Nước Israel vẫn ở dưới mắt Chúa trải qua dòng lịch sử. Nước Israel đã hồi hương lập quốc sau mấy ngàn năm vong quốc. Nước Israel vừa kỷ niệm 70 năm lập quốc trong năm qua. Nước Israel là một phép lạ rõ ràng. Israel là Do Thái (The Jews). Chúa Giê-su là người Do Thái. Chúa phán, "Sự cứu rỗi bởi người Do Thái mà đến." Tôi tin lời của Chúa Giê-su. Tôi biết chắc sự cứu rỗi không đến bởi người Ấn Độ, không đến bởi người Hoa, không đến bởi người Việt Nam... Như vậy sự cứu rỗi chỉ có trong Chúa Cứu Thế Giê-su. Tôi tin Chúa Giê-su.

Trong khi chờ đợi ngày Chúa Giê-su tái lâm, như lời Ngài đã hứa chắc, chúng ta phải làm gì, chúng ta sẽ làm gì?

Tôi đang học theo gương Chúa cầu nguyện với Cha, "Con đã tôn vinh Cha trên đất, làm xong công việc Cha giao cho làm."

TÔI THÍCH NHỮNG CÂU DANH NGÔN

-VỀ HỘI THÁNH

"Hội Thánh không phải là một viện bảo tàng cho các thánh đồ, nhưng là một bệnh viện cho các bệnh nhân."

-VỀ SỰ THỜ PHƯỢNG

"Tôi đã xin Đức Giê-hô-va một điều, và sẽ tìm kiếm điều ấy!

Ấy là tôi muốn trọn đời được ở trong nhà Đức Giê-hô-va,

Để nhìn xem sự tốt đẹp của Đức Giê-hô-va,

Và cầu hỏi trong đền của Ngài. (Vua Đa-vít, Thi Thiên 27:4)

"Tôi cũng coi hết thấy mọi sự như là sự lỗ, vì sự nhận biết Đức Chúa Jêsus Christ là quý hơn hết, Ngài là Chúa tôi, và tôi vì Ngài mà liều bỏ mọi điều lợi đó. Thật, tôi xem những điều đó như rom rác, hầu cho được Đấng Christ và được ở trong Ngài, được sự công bình, không phải công bình của tôi bởi luật pháp mà đến, bèn là bởi tin đến Đấng Christ mà được, tức là công bình đến bởi Đức Chúa Trời và đã lập lên trên đức tin; cho đến nỗi tôi được biết Ngài, và quyền phép sự sống lại của Ngài, và sự thông công thương khó của Ngài, làm cho tôi nên giống như Ngài trong sự chết Ngài, mong cho tôi được đến sự sống lại từ trong kẻ chết. (Sứ Đồ Phao-lô, Phi Líp 3:8-10)

"Chính trong tiến trình đang được thờ phượng mà Đức Chúa Trời truyền thông sự hiện diện của Ngài cho loài người." (It is in the process of being worshipped that God communicates His presence to men. C. S. Lewis).

"Điều tối thượng là thờ phượng. Thái độ thờ phượng là thái độ của một thần dân hạ mình phủ phục trước mặt vị Vua." (G. Campbell Morgan).

"Khi các sinh vật lấy những sự vinh hiển, tôn quý, cảm tạ mà dâng cho Đấng ngự trên ngai là Đấng hằng sống đời đời, thì hai mươi bốn trưởng lão sấp mình xuống trước mặt Đấng ngự trên ngai, và thờ lạy Đấng hằng sống đời đời; rồi quăng mũ triều thiên mình trước ngai mà rằng: Lạy Đức Chúa Trời là Chúa chúng tôi, Chúa đáng được vinh hiển, tôn quý và quyền lực; vì Chúa đã dựng nên muôn vật, và ấy là vì ý muốn Chúa mà muôn vật mới có và đã được dựng nên." (Khải Huyền 4:9-11).

TÔI THÍCH NGHE NHỮNG DANH NHÂN

AUGUSTIN

"Trong lòng của mỗi người có một khoảng trống mà chỉ có Thiên Chúa mới có thể lấp đầy."

C.S. LEWIS

"Tôi tin Đức Chúa Trời giống như tôi tin mặt trời, không chỉ vì tôi thấy mặt trời nhưng là nhờ mặt trời mà tôi thấy mọi sự."

D. L. MOODY

Ông D. L. Moody có lần đã nghe một người nói, "Thế giới sẽ nhìn thấy việc lạ Đức Chúa Trời có thể làm qua một người đầu phục Chúa hoàn toàn." Và ông Moody đã nói, "Nhờ ơn Chúa, tôi sẽ là người đó." Và Chúa đã dùng Moody cách đặc biệt. Ảnh hưởng của ông vẫn còn cho đến ngày nay.

C. T. STUDD

"Nếu Chúa Giê-su Christ là Đức Chúa Trời và Ngài đã chết cho tôi, thì không có sự hy sinh nào tôi làm cho Chúa có thể gọi là quá lớn."

NICOLAUS VON ZINZENDORF

Công tước Zinzendorf khi còn trẻ đã đến thăm một viện bảo tàng nghệ thuật ở nước Đức. Người ta thấy ông đứng chăm chú suy nghĩ trước một bức tranh đến nỗi tới giờ đóng cửa ông vẫn còn đứng ngắm. Người ta thấy ông khóc khi nhìn bức tranh này. Đó là bức tranh vẽ Chúa bị đóng đinh và bên dưới có dòng chữ: "Ta hy sinh vì con hết. Con đã làm gì cho ta chưa?" Zinzendorf sau này trở thành nhà lãnh đạo của cuộc phục hưng Moravians.

AUGUSTIN

"Hãy lo chăm sóc cho thể xác như bạn sẽ không bao giờ chết nhưng cũng hãy lo cho linh hồn như bạn sắp chết ngày mai."

BILL GATES, Nhà Sáng Lập Công Ty Điện Toán Microsoft

"Tin Chúa là cách lựa chọn khôn ngoan nhất."

FRANCIS COLLINS, Khoa Học Gia

"Đức tin là cần thiết cho chúng ta."

ERASMUS, Chính Trị Gia

"When I get a little money, I buy books; and if any is left, I buy food and clothes." (Khi tôi có một ít tiền, tôi liền mua sách; và nếu tiền còn dư tôi sẽ mua thức ăn và áo quần).

TÔI NGHĨ ĐẾN TƯƠNG LAI

Đã trải qua hơn 8 năm làm báo, lần nào Chúa cũng cho tôi có đề tài mới cho mỗi kỳ báo mới. Thời gian qua và đến thật nhanh. Phát hành hết số báo này tôi phải suy nghĩ đến số báo khác. Tôi thao thức suy nghĩ về đề tài Đặc San Hường Đi cho dịp Lễ Giáng Sinh năm nay và báo Tết cho năm mới. Tôi hỏi thăm mấy người bạn giúp tôi chọn đề tài. Tôi hỏi người phụ tá. Tôi hỏi Chủ Bút Báo Hường Đi. Tôi phải làm công việc Chúa đã giao cho tôi. Tôi chưa thể giao cho người khác. Hôm qua tôi đi ngủ thật sớm. Ngủ một giấc dài, tôi chờ dậy. Tôi đến bàn giấy. Một quyển sách nằm chờ sẵn ở trên bàn. Quyển sách lớn dày có đề tài JESUS, WHO IS HE? Tác giả là Dr. Tim Lahaye. Tôi đọc lại mục lục sách. Part I: Who Is This? Part II: The Testimony of the Eyewitnesses. Part III: What His Works Prove about Him. Part IV: Evidence for the Resurrection. Part V: Who Do You Say That He Is? Và tôi đọc đến bài Only God Can Forgive. Tôi suy nghĩ đây là đề tài mà các độc giả của Hường Đi đang cần. Và tôi chọn ngay đề tài: "Người Duy Nhất Có Quyền Tha Tội." Tôi đã có đề tài cho những tờ báo Hường Đi phát hành trong dịp Lễ Giáng Sinh. Tôi cũng có đề tài tờ báo trong năm mới sắp đến. "Mọi Sự Điều Trở Nên Mới." Tôi cảm ơn Chúa vì Chúa là Đức Giê-hô-va Di-rê, Đấng Cung Cấp Dư Dật cho mọi người tin cậy và vâng lời Ngài.

Tôi đang được Đức Chúa Trời dẫn dắt và bảo vệ hằng ngày. Chúa vẫn chỉ cho tôi từng quyển sách để tôi đọc. Tôi đang sống những ngày trời trên đất.

Chúa đang dẫn tôi đi. Mời bạn hãy cùng đi với tôi.

TÔI ĐƯỢC ĐÀI TRUYỀN HÌNH SBTN PHÒNG VẤN

Cô Thu Hương, người quản lý của Đài SBTN ở Dallas đã liên lạc mời tôi đến Phòng Thâu thực hiện chương trình tâm tình 25 phút. Chiều 19 tháng 12 năm 2019, ngay trước Lễ Giáng Sinh, tôi lái xe đến Phòng Thâu Hình. Cô Thu Hương nhẹ nhàng và cởi mở hỏi tôi về tên tuổi, chức vụ của tôi, về thời gian và nội dung của Đặc San Hường Đi. Cô hỏi về quyển sách Thờ Trời và những việc tôi sẽ làm trong lúc tuổi hưu. Cảm ơn Chúa về cơ hội quý báu để tôi tự giới thiệu chính mình và kết quả dự phần của tờ báo giữ gìn tiếng Việt giữa đất Mỹ nói tiếng Anh. Công trình làm báo Hường Đi kéo dài 18 năm kể từ năm 2002, sau ngày biến cố 9-11, 2001. Ba tháng một lần. Phát hành toàn quốc Hoa Kỳ. Mỗi kỳ báo có chủ đề khác nhau. Tờ báo sống được là nhờ có quảng cáo của các Hội Thánh, các ân nhân có cơ sở business. Điều tôi cảm động nhất là khi cô Thu Hương vốn là tín đồ Phật Giáo theo gia đình đã nhắc đến truyền thống thờ Trời của bà mẹ khi bà thấp nhang vái lạy cầu Trời trước Bàn Thờ Ông Thiên. Người Việt rất gần với khái niệm Ông Trời. Quyển sách Thờ Trời do tôi viết là chủ đề rất thân quen với người Việt Nam. Nước Mỹ văn minh tiến bộ nhất trên thế giới cũng đồng tâm với nhân loại để nói câu IN GOD WE TRUST. Câu này tôi dịch là CHÚNG TÔI THỜ TRỜI. Tôi muốn tặng cho mỗi gia đình Việt Nam một quyển sách Thờ Trời do tôi viết. Tôi cũng nhân dịp này giới thiệu bài viết TỪ TRỜI

ÔI! ĐẾN CHA OI! Cô Thu Hương có hỏi về bí quyết của lời cầu nguyện được nhậm, tôi nhớ đã chia sẻ ngay ý niệm mỗi người cầu nguyện phải đến với Đức Chúa Trời như người con đến với Cha. "Lạy Cha chúng con ở trên trời." Muốn gọi Đức Chúa Trời là Cha, người Việt cần được tái sinh trong gia đình của Chúa nhờ tin nhận Con Trời là Chúa Giê-su... Có biết bao nhiêu điều cần biết, cần làm để giúp nhiều người Việt có lòng tìm thờ Trời có thể gặp được Ngài. Theo ý muốn và phương cách của Ngài.

TÔI THAM GIA NGÀY HỘI TẾT CHO NGƯỜI Á CHÂU

Lần đầu tiên Hội Thánh người Mỹ FIRST BAPTIST CHURCH of Arlington tổ chức ngày Hội Mừng Tết Âm Lịch cho người Á Châu tại Fellowship Hall của nhà thờ. Ngày Thứ Bảy 1 tháng 2 năm 2020 từ 5 giờ chiều đến 8 giờ tối. Nhà thờ Arlington có địa điểm thích hợp và cơ sở tốt vì nằm ngay ở trung tâm thành phố, ngay sát UTA, một Viện Đại Học lớn với 45,000 sinh viên. Tôi đã xây dựng mối liên hệ với Mục Sư và tín hữu Hội Thánh này được 6 tháng rồi và tôi vui vì Hội Thánh người Mỹ muốn gặp gỡ cộng đồng người Việt, người Hoa, người Hàn đang sống xung quanh. Tôi sẽ dựng lên cây mai hoa vàng với những bì thư chứa những lời hứa của Chúa để nhiều người Việt đến đây dự có thể "hái lộc đầu xuân". Chị Hạnh Dung (thuộc cộng đồng Arlington) có Sân Khấu Nhỏ với các tiết mục múa, biểu diễn áo dài, các phụ nữ Mỹ có các bì thư lì-xì cho trẻ em, quà Tết phần thưởng, ông bà chúc phước các cháu, các cháu mừng tuổi ông bà... Đây là khởi điểm tốt để người Mỹ giúp đỡ người Việt Nam. Tôi thích hiệp tác với người Mỹ để trao đổi văn hóa, chia sẻ các giá trị như gia đình, tiếng nói, chữ viết. Tôi muốn mở lớp tiếng Anh, lớp tiếng Việt và tôi muốn bắt đầu hiệp tác với Hội Thánh Mỹ để lập ENGLISH SPEAKING VIETNAMESE CHURCH.

TÔI ĐANG TRÊN ĐƯỜNG VỀ NHÀ CHA

Tôi đang đếm bước thời gian. Tôi được khích lệ khi nghe nhận xét của Mục Sư Rick Warren, một danh nhân có liên hệ cố vấn tâm linh cho rất nhiều người, trong đó có tôi.

"Thật là một sai lầm nguy hiểm khi cho rằng mục đích của Chúa dành cho cuộc đời của bạn là sự thịnh vượng về vật chất hay sự thành công, sự nổi tiếng theo như định nghĩa của thế gian. Sự sống dư dật không phải chỉ là sự dư dật của cái vật chất mà thôi. Sự thành tín của Chúa không đảm bảo sự thành công trong nghề nghiệp hay thậm chí trong mục vụ. Đừng nên quá chú tâm vào những vương miện tạm thời này.

Phao-lô là một sứ đồ trung tín, nhưng rồi ông kết thúc cuộc đời của mình trong ngục tù. Giăng Báp-tít là một sứ giả trung tín, nhưng rồi ông bị chặt đầu. Hàng triệu người đã trung tín và tử đạo, mất hết mọi thứ, hoặc kết thúc cuộc đời mà chẳng có gì để tự hào. Nhưng kết thúc cuộc đời vẫn chưa phải là dấu chấm hết cuối cùng!

Trong II Cô-rinh-tô 4:18, lời Chúa cho biết: "Vì chúng tôi không chú tâm vào những sự vật hữu hình, nhưng vào những sự vật vô hình vì sự vật hữu hình chỉ là tạm thời, còn sự vật vô hình mới là vĩnh cửu." (II Cô-rinh-tô 4:18 – BDM).

Khi cuộc sống đầy đầy những khó khăn, khi lòng bạn đầy đầy những nghi ngờ, hay khi bạn tự hỏi rằng liệu việc sống cho Đấng Christ có đáng để mình phải nỗ lực quá nhiều như thế hay không, thì hãy nhớ rằng bạn chưa về đến nhà đâu. Khi qua đời thì không phải là bạn lìa nhà – mà là bạn sẽ về nhà."

Tôi cũng thích câu nói sau đây của Mục Sư Rick Warren,

"Hãy nhớ bạn đã đến được bao xa, chứ không phải bao xa bạn còn phải đi. Bạn không đang ở tại nơi mình muốn, nhưng đó cũng không phải là nơi bạn đã từng ở. Cách đây vài năm, nhiều người thích đeo chiếc khuy có ghi chữ PBPGINFWMY (Please Be Patient God Is Not Finished With Me Yet), nghĩa là "Hãy kiên nhẫn Chúa chưa xong việc của Ngài với tôi." Chúa cũng chưa hoàn tất việc của Ngài đối với bạn, vì vậy, hãy tiếp tục tiến lên. Ngay cả con ốc sên cũng bò đến được chiếc tàu bằng sự kiên trì."

Mục Sư Nguyễn Văn Huệ

Thơ Thanh Hữu

EM ĐANG SỐNG NHỮNG NGÀY TRỜI TRÊN ĐẤT

Nước Cha được đến, Ý Cha được nên, ở đất như ở trời! (Ma-thi-ơ 6:10)

Em đang sống những ngày trời trên đất,
Những ngày vui giữa thế giới u buồn.
Giữa nắng hè đầy nước sóng tràn tuôn,
Giữa giông bão đầy vững tâm tin cậy.

Em đang sống những ngày trời trên đất,
Đầy vui mừng giữa trần thế sầu than. i
Đầy yên lòng giữa biển cố bất an,
Đầy phấn khích giữa vùng trời vô vọng.

Khi hoảng sợ, trên thuyền nan bão sóng,
Nhớ lời Ngài tuyên phán phải lặng yên. ii
Em vui mừng về phép lạ siêu nhiên,
Giữa kinh hãi đầy bình an bao phủ.

Em kính nghiệm các phước ân đầy đủ, iii
Đến dư thừa nguồn sung mãn hồn thân.
Nơi thế gian tràn ngập phước thiên tăng,
Luôn mãi nguyện với ân ban màu nhiệm.

Trong Nước Chúa, với quyền năng thánh thiện,
Trong Ý Ngài, nguồn thông sáng tuyệt luân. iv
Trong lòng Ngài, sự thương xót tràn tuôn,
Em nhận lãnh bao quyền uy đặc thắng. v

Qua ân tứ, nguồn phước thiêng quà tặng,
Em thực hành, ý muốn Chúa quyền oai.
Lòng mừng vui giữa thế giới lạc loài, vi
Như hoan lạc nơi thiên đàng vinh hiển.

Dâng hồn linh, cho quyền năng thể hiện, vii
Biến thân này thành dụng cụ thiên cung.
Sống trần gian, như hạt muối Chúa dùng, viii
Về thiên quốc, như sao mai chiếu sáng. ix

Vinh quang Chúa, khắp mọi nơi tỏ rạng,
Tại dương trần hay trên chốn trời cao
Em hoan ca ân điển Chúa dạt dào
Nơi trần thế như thiên cung huyền nhiệm.

THANH HỮU

Tháng 11 năm 2019

i Giăng 15:11, Phi-líp 4:4

ii Ma-thi-ơ 14:27

iii 2 Cô-rinh-tô 12:9

iv Ma-thi-ơ 6:10

v Giăng 16:33, 1 Cô-rinh-tô 15:57

vi Ma-thi-ơ 5:12, Giu-đe 1:24

vii Rô-ma 12:1

viii Ma-thi-ơ 5:13

ix Khái-huyền 2:28

HỌC BỔNG TRE GIÀ MẮNG MỘC

Bạn có muốn hưởng ứng chương trình đào tạo thêm người lãnh đạo tinh thần cho nhu cầu hiện tại và tương lai của con em người Việt chúng ta không?

Đây là chương trình tình nguyện, bởi đức tin, mà người Việt đồng hương ai cũng có thể tham gia, người trẻ lẫn người già. Bạn có thể dành dụm mỗi ngày 1 đô-la, 2 đô-la, 3 đô-la và góp lại gửi đến hiệp tác với chúng tôi. Chúng tôi sẽ đào tạo nhân tài cho Hội Thánh của Chúa. Chúng tôi sẽ báo cáo với quý vị về kết quả chương trình này trên Đặc San Hướng Đi. Mục đích chính là hiệp tác biến đổi tương lai. Chương trình này cũng giúp ông bà anh chị em chứa của trên trời, xây dựng Nước Trời và chờ đợi ngày vui nhận phần thưởng từ Trời. Mọi đóng góp (donation) đều được trừ thuế cuối năm. Make check payable to VMI (với memo TRE GIÀ MẮNG MỘC) và gửi về VMI, P. O. Box 570214, Dallas, TX 75357, USA. Chân thành cảm ơn quý vị.